ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 4 КВІТЕНЬ 1989

No. 4 APRIL 1989

ПРОМІНЬ			PROMIN		
Рік XXX	Квітень 1989	Ч. 4	No. 4	April 1989	VOL. XXX

видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
раз у місяць з винятком липня
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА
Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:
PROMIN
P.O.Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3R4
Річна передплата в Канаді та до інших країн $15.00
Одна число 1.50

Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor
Correspondence and subscriptions should be addressed to:
PROMIN
P.O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4
Subscription in Canada and other countries $15.00
Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову.
Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

— З світлим днем Воскресіння Христового 1
Алла Косовська — У Великодню ніч 1
Свящ. Ігор Куташ — Думки з приводу посту 2
С. Стечишин — Христос Воскрес! 3
Віра Смерека — Біль 4
СКВУ — Комунікат ч. 2 5
Конкурс для молоді 5
Уляна Пелех — Мова, якою служимо народові ... 6
В. Самійленко — Українська Мова 7
Галина Марко — Програма для відділів 8
Наші рідномовні обов'язки 9
Т. Шевченко — зацвіла в долині 10
Н. Лишега — Ой що то за пісні 11
Повернулись до життя старі традиції 12
З весняних днів на Гуцульщині 13
Марія Нечай — Свято академії 14
Andriy Hluchowecky — Ukraine's Independence Anniversary 15
Helen Raychewa — Shop — Floors and Prisons 16
Preserving our Heritage 18
Нашим дітям 19
Л. Митрук і Г. Загоруйко — Провін. З'їзд. 20
В. С. Пам'яткове слово про Евфр. Смирнів 23
Н. К. — Китиця незабудок 24
Р. Климашко — Відкриття Мист. Осередку 25
Квіти незабутнім 26
Фонд кампанії доброї волі 28
Для наших господинь 29
Великодні привіти ..... 30—32

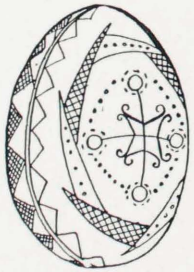

Осока

НА ОБКЛАДИНЦІ — Лев.
З днем Воскресіння Христового.

Second Class Mail Registration Number 1925
International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ХРИСТОС ВОСКРЕС! *ВОЇСТИНУ ВОСКРЕС!*

ІЗ СВІТЛИМ ДНЕМ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО
ЦЕНТРАЛЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
ЩИРО ВІТАЄ
ПРОВІД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, В КАНАДІ
ВСЕ ЙОГО ДУХОВЕНСТВО, ВСІХ ВІРНИХ РАЗОМ З ЇХНІМИ РОДИНАМИ.
СЕРДЕЧНИЙ ВЕЛИКОДНИЙ ПРИВІТ ЗАСИЛАЄ ПРОВОДОВІ СКЛАДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ СУС—ТУС, СОЮЗОВІ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ КАНАДИ,
ВІТАЄ ЧЛЕНСТВО СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ У ВІДДІЛАХ,
ПРОВІНЦІЙНІ ЕКЗЕКУТИВИ, УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ КАНАДИ З ЙОГО ФІЛІЯМИ, РЕФЕРЕНТОК ЦЕНТРАЛЬНИХ І ПРОВІНЦІЙНИХ.

СПОВНЕНІ РАДІСНИМИ ВІСТКАМИ З УКРАЇНИ ПРО ВІДНОВЛЮВАННЯ РЕЛІГІЙНИХ ТРАДИЦІЙ ПО СЕЛАХ І МІСТАХ УКРАЇНИ
СЕРДЕЧНО ВІТАЄ ВСІХ ТИХ, ЩО ПЕРШІ ПІШЛИ І ПІДНЕСЛИ ТАМ СВЯТІСТЬ РЕЛІГІЙНИХ ЗВИЧАЇВ В НАРОДІ.
ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ ЗАСИЛАЄ РАДІСНЕ

ХРИСТОС ВОСКРЕС! *ВОЇСТИНУ ВОСКРЕС!*

ГОЛОВНА УПРАВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

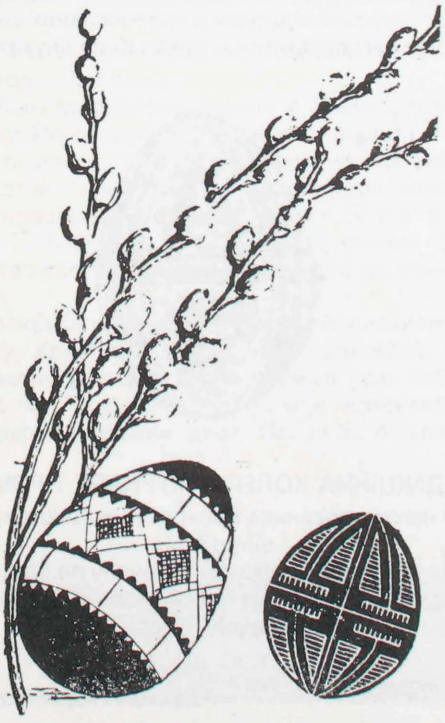

Алла Коссовська

У ВЕЛИКОДНЮ НІЧ

Ніч оксамитна, ніч Великодня,
Над усім світом неба безодня,
Блимають лагідні вогники свіч,
Ніч Великодня, освячена ніч

Серце тріпоче в глибокім зворушенні,
Всі почуття переміщені, зрушені.
Всі піклування осунено пріч,
В ніч Великодню, задуману ніч.

На кладовищі червоні лямпади:
Душі спочили Воскресенню раді.
Ніч таємнича, ніч Великодня,
Чом ти така незвичайна сьогодні?

Може тому, що навколо у темряві
Блимають вогники ніжнотаємнії?
Може тому, що нам душі замучила
Туга за домом, гірка і жагучая?

Ти ж нам навіюєш, ніч теємнича,
Теплу надію, що всіх нас покличе
Наша Вітчизна, наша країна
В час Великодній свого Воскресення.

СВЯЩ. ІГОР КУТАШ

ДУМКИ З ПРИВОДУ ПОСТУ

"На ріках Вавилонських, там сиділи ми і плакали, згадуючи про Сіон... Як-же нам співати пісню Господню на чужій землі?" Такий тужливий спів лунав в українських православних церквах в Монтреалі останніми неділями на Утрені. Наступив час св. Великого Посту, який підготовляє вірних відповідно зустріти найбільший християнських празник — Великдень.

Ці слова є дуже важливі для православного українця і для кожного українця. Доля вивезених чужими окупантами ізраїльтян на вигнання, на чужу землю, така, що її легко можна зрозуміти й відчути. І з нас багато не з власної волі є поза Батьківщиною, а тому, що там жити далі не можна було. Та її не забуваємо, тужимо за нею і навіть пісні її викликають в нас спогади, радісні й тужливі. У час св. Великого Посту можна знову пригадати й пережити важку долю мандрівника. І в пості і в молитві згадати про тих численних, які хоч у своїх, та не в своїй, бо в окупованій землі переходять переслідування та утиски, не маючи навіть змоги відкрито брати участь у цьому християнському подвигові посту.

А крім цього, ті слова нагадують нам, що ми на цій землі взагалі мадрівники: наш дім не тут, ми віддалені від дому Отця нашого. Конкретно сказавши, ми відчуваємо в собі брак, який часами важко й окреслити, в чому саме він полягає. Ми почуваємо, що не йде все так, як мало б іти. Відчувається це глибоко в своїм єстві. На яву завважується це в наших родинах, в наших школах, в наших громадах та організаціях, та в суспільстві взагалі.

А піст якраз той час, щоб пізнати це і пізнати корінь того лиха, та його знаходити в нас самих. Не в "воріженьках", не в сусіда, не в якісь темній людській конспірації, а в нас у наших серцях. Хто це пізнає і признає, той вже на дорозі до покращання, той вже знаходить шлях назад до Отцівської Оселі. Тоді час на покаяння, на примирення, на Св. Причастя — одним словом на обнову, і свіжий, щиріший та свідоміший новий початок.

У цьому дуже помагає тілесний піст: здержання не тільки від м'ясних страв для того, щоб обжиратися рибою та яриною, а взагалі ходження на пів натще. Належить це робити не тільки для того, щоб приборкати буйні тілесні пристрасті, які завжди запроваджують нас цілі суспільства в зло, але й ради тих численних дорогих нам рідних мучеників, які з голоду гинули (їх же в нас мільйони!), зробити щось корисне для ближнього, для братів і сестер — неначе військо, яке не знає, коли і звідки нападе наново ворог.

А для цього треба й здержуватись від розваг: від радіо, від телевізії, від кіна, від забав. Взагалі вдержувати атмосферу, яка пригадуватиме нам про серйозність нашого завдання як християн, так і як українців: побороти зло в собі самих і напрявляти на добрий лад наше суспільство.

Дуже прикро, що тут на еміґрації, помимо всього розкішного й вигідного в неї, таки є для багатьох з нас скитальщиною, ми забуваємо про те, що глибоко знав і переживав про потребу посту наш нарід впродовж століть. Наше ставлення до посту відображує наше ставлення взагалі до боротьби й змагання: ми ліниві, самолюбні, розпещені, жорстокосердечні.

Час схаменутися, зрозуміти й навернутися. Довгі, тужливі відправи в православних церквах про це нагадуватимуть. Треба буде слухати.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕҐІЯ ЖУРНАЛУ ПРОМІНЬ

З нагоди празника Воскресіння Христового щиро вітає
всіх читачів, референток журналу по відділах, дописувачів і співпрацівників і всім бажає радісних свят.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Редакція і Адміністрація

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Для всього християнського світу Христове Воскресіння це свято духової обнови, великої віри і надії на краще майбутнє. У взаємнім привітанні Христос "Воскрес! — Воїстину Воскрес!" чується радість перемоги життя над смертю, перемоги правди над неправдою.

Дві тисячі літ доходить, як Богомати оплакувала страсти свого улюбленого Сина. Її чуле материнське серце ранилося всіма ранами розп'ятого Христа. Не покидала Вона Його в часі страстей ані до смерти. Разом з нею побожні жінки Мироносиці, глибоко переживали цілу подію бичування мук і ганебної смерти Великого Учителя. Смуток і розпач гнітили їх душі але в них віра не заломалася. З великої відданості і любови вони завчасу придбали пахощів і мира, щоб востаннє натерти замучене тіло Христа. Удосвіта поспішили до гробу. Дорогою турбувались, чи вдасться їм відвалити тяжкий камінь з гробу. На їх велике здивування вони застали камінь відвалений і гріб опорожнений. Ангел при гробі їм першим сповістив — "Розп'ятий Ісус Назарянин воскрес!" Воскресший Христос сам явився їм і сказав: "Їдіть і повідоміть братів моїх".

Тими словами Христос покликав жінок до апостольської праці.

Жінки Мироносиці вірили в Христа, перейнялися Його наукою і відважно ширили її. За ними пішли інші жінки. Їхні доми стали сильними кріпостями християнства. Жінки були апостолами нової віри і радо йшли на муки, бо знали, що муки і смерть не є остаточним кінцем. Сам Христос своїм воскресінням вказав на вічність життя.

Воскресіння Христа це воскресіння великого ідеалу. Христос за той ідеал страждав, був катований і помер. Та на перекір усім побіда прийшла. Український народ має перед собою свій державницький ідеал. Тільки його страсти ще не скінчені. Він ще далі несе тяжкий хрест на свою Голгофу.

Українські жінки, так як Мироносиці за часів Хреста покликані до місійної праці за той великий ідеал, за який Україна страждає. Коли українська жінка зрозуміє свою силу, перейметься справами свого народу до глибини душі, увірить у потребу непереможного змагання за правду, створить у своїм домі кріпость українства, і ту ж саму місію понесе вперто і відважно поза свій дім у ширше громадянство, то зблизить час українського воскресіння. А те воскресіння прийде так як по темній ночі приходить ясний день.

Високий ідеал все вимагає впертої і безперервної праці, вимагає великої віри і коштовних жертв. Нехай малі хвилеві невдачі не зневірюють. Невдача ще не є остаточним кінцем. Бо ж хіба Христос не страждав, не був катований, не помер ганебною смертю на хресті? І чи не воскрес Він смертю у великій Славі? Чи не доказав Він, що великий ідеал ніколи не вмирає? Не вмре й український ідеал помимо всіх тортур.

Українська жінка як добра християнка, як мати, дружина, сестра і подруга покликана служити своєму народові. Покликана закріплювати віру в знеможені серця змагаючих за волю України. Покликана злагіднювати ворожнечу між своїми і гоїти рани національного організму. Покликана вложити свого материнського духа і жіночої душі та розуму в життя української спільноти.

Хай українська жінка відчує Господні слова — "Воскресний день, і просвітімся святом і один одного обнімім", і так промовмо: "Христос воскрес із мертвих, смертію смерть здолав, і тим що в гробах життя дарував!"

С. Стечишин
"Стор. С.У.К."
1951 ч 17

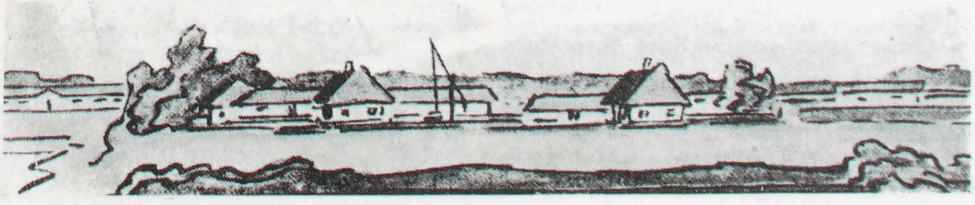

ВІРА СМЕРЕКА

БІЛЬ

Біль — непрохана гостя, що приходить до нас і підкошує сили.

Вона підточує серце і робить з нас безвільних рабів, готових зробити все, щоб тільки позбутися її, тієї непрошеної гості — болю.

Таблетки, яких уникали, уколи, що про них боялись думати, спочинок, на який ніколи не було часу, — все в покорі піддається нашій волі, аби тільки знайти вихід з терпінь і відігнати ту небажану гостю, — страшну володарку тіла — біль.

Тоді в аґонії терпінь наші очі звертаються до Розп'яття Господа нашого у Велику П'ятницю.

Які тільки болі перетерпів Він у Страсні Дні! У страшнім розп'ятті, у невимовних муках!...

Не було там таблеток, ні уколів, ні відпочинку... Не було й надії на покращання... Було одне страждання й страждання до кінця...

Яке було б прекрасне життя людини на землі, щоб не було Страсного Тижня, Великої П'ятниці.

Та в житті кожна людина переходить свій Сад Гетсиманський...

Пізнати біль — це злучитися з стражданням Господа нашого в час Страсного Тижня, відчути значення Великої П'ятниці, зрозуміти Жертву, в пам'ять Якої ми беремо участь у Богослуженнях.

У вірі нашій християнській ми черпаємо сили, учимось терпеливости, знаходимо надію на виздоровлення, як Воскресіння і вічне життя у згоді з Богом.

Пізнати біль — це й час пізнати наших друзів, пізнати щирість людей.

Скільки з тих, кого ми знаємо, проходять байдужі, скільки зайняті своїм життям, скільки не мають часу, а є й такі, що чують себе вище, бо їм не болить.

Коли в людині нічого не болить, вона забуває, що таке біль.

Ніхто ніколи не бачив болю.

Атеїсти кажуть, що Бога нема, бо вони Його не бачать.

А чи можна бачити біль?

Ні, болю не можна бачити.

Але біль є.

То як можна казати, що нема Бога, бо ми Його не бачимо.

Ми не бачимо й болю.

Але коли хтось прийде до нас в час нужди, в час переживань і страждань, як щиро й любо ставимось ми до тієї людини, як цінимо тих людей, хто підтримав нас на дусі, чи може й обдарив на радість душі...

Коли приходить Страсні Дні, коли читаються Страсті Господні, коли виноситься св. Плащаниця, скільки приходить людей щиро вклонитися стражданням Господа нашого?

Як багато байдужих, занятих своїм життям, скільки не мають часу...

Колись предки наші приносили до св. Плащаниці дари свої з молитвами.

І тепер люди складають свої малі пожертви, і просять від Бога так багато...

Чи буде людина добра до тих, хто обійшов її страждання байдуже?

Чи гляне Господь добрим оком на тих, хто був байдужий, занятий і не мав часу прийти з молитвою й поклоном, даром щирим у день Великої П'ятниці раз на рік?

О, ми віримо, що Бог добрий і все простить, все подарує, буде завжди любити нас і ми будемо з Богом все щасливі...

Та коли прийде Страсний Тиждень до нас, згадаємо ми, що були Страсті Господні, була Велика П'ятниця перед тим, як настала перемога Воскресіння.

Бо у владі життя людини на землі є Страсні Дні.

Біль учить нас розуміти значення і символ християнської віри.

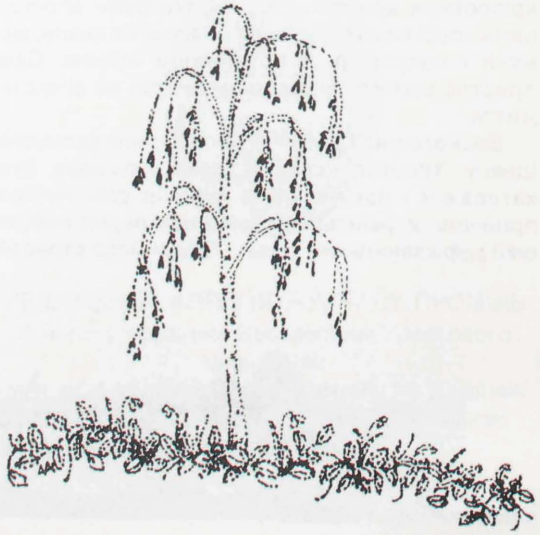

ПРЕЗИДІЯ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ КОМУНІКАТ Ч. 2

У 175-ЛІТТЯ НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Цього року 10-го березня минає 175 років від дня народження великого українського поета, борця і мученика за права українського народу — Тараса Шевченка. Важливість Шевченка в історії українського народу не можна переоцінити, бо його творчість, а зокрема його політична філософія висловлена в його поезіях, стала підвалиною нашої національної свідомости. Це ж Шевченко став основоположником української літератури, який своєю поезією доказав, що українська мова здатна до вислову найглибших почувань людини, до найбільш філософічних міркувань.

Не менш важливою є Шевченкова політична філософія, яка стала підставою нашого національного відродження, збудила приспану ворогами любов до нашого минулого і вказала нам єдиноправильний шлях, що тільки "в своїй хаті, своя правда і сила і воля". Але це вимагає спільного зусилля, об'єднання всіх верст українського народу, до чого він закликає, говорячи, "обніміте ж брати мої, найменшого брата, нехай мати усміхнеться, заплакана мати". А разом з тим він закликає стати на прю з нашими ворогами: "Вставайте, кайдани порвіте, і вражою злою кров'ю волю окропіте".

Ось це і є наш дороговказ, який нам дав Шевченко, це напрямні нашої діяльности. Проголосивши 1989 рік — роком української мови, Світовий Конґрес Вільних Українців як і ми, всі українці в вільному світі, хочемо вірити, що нашим братам і сестрам в Україні вдасться привернути потоптаний та обезправненій українській мові належні права на землі Шевченка, щоб слово Шевченка лунало свобідно і не пофальшовано.

А тут, поза межами землі української зробім усе можливе, щоб українська мова, мова Шевченка — знайшла своє гідне застосування в кожній нашій родині, в кожній нашій церкві, в кожній нашій організації. Шануючи Шевченка — пошануймо і його мову.

Президія Секретаріяту СКВУ
Президент Юрій Шимко
генеральний секретар Василь Верига

КОНКУРС ДЛЯ МОЛОДІ

ПРОЄКТ Культурно Освітньої програми на рік 1989. Для Провінційних Екзекутив Союзу Українок Канади, Вихователів Дітей і Молоді, й Культурно-освітніх та організаційних референтів.

Заходами Союзу Українок Канади при співпраці Провінційних Екзекутив ПРОЄКТ КОНКУРСУ УКРАЇНСЬКОГО СЛОВА і виставки з нагоди 175-річчя від НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА Й РОКУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

1. Виголосити або перечитати котрусь поему Тараса Шевченка,
2. Написати чи розмалювати будь-який вірш Тараса Шевченка у мистецькій формі, — на афішах. ("Повстерс")
3. Відмітити в кожному аспекті, палкі гасла Лесі Українки.

Конкурс може бути поділений на два розділи:
а. Діти до 14-го року життя, — дві нагороди.
б. Молодь від 15-го року життя, — дві нагороди.

Цей Конкурс повинен відбуватися підчас заплянованих з'їздах чи Конференціях СУС., Провінційних Екзекутив. Учасники конкурсу повинні зголоситись до своїх провідників. Склад жюрі й нагороди можна проголосити на з'їзді. Закликаємо усіх вихователів заохочувати молодь до участи у Конкурсі.

Галина Мельник-Марко
Культ-освіт. Референт
Централя Союзу Українок.

МОВА ЦЕ НЕ ТІЛЬКИ ВИЯВ КУЛЬТУРИ НАРОДУ АЛЕ І ЗБРОЯ, ЯКОЮ МИ СЛУЖИМО НАРОДОВІ, ЩО НАС ПОРОДИВ?

Події в Україні — демократизація і перебудова з'актуалізувала в першу чергу проблему мови. Бо питання мови, її культури, її розвитку було в минулому нашого народу, є і тепер одне з найактуальніших, найгостріших питань.

Тому й стільки уваги присвячують українські патріоти в Україні й у діяспорі справі її плекання, уведення її у вжиток у всіх ділянках життя, а також і ставлять вимогу знання її на першому місці. Тому й 1989 рік присвячуємо проблемам мови, тому й Пленум правління спілки письменників України після виступів Л. М. Кравчука, Ю. Мушкетника, Д. Павличка, Ю. Щербака, М. Жулинського та І. Драча ухвалив резолюцію про приспішення затвердження закону Верховною Радою УРСР про державність української мови. Крім того, схвалено розробити дійові заходи для реалізації дії закону про мову.

В році 1989 припадає 175-річчя народження Тараса Шевченка, тож напередодні цього Ювілею відбудеться установчий з'їзд Товариства рідної мови ім. Т. Г. Шевченка.

П'ятий Конґрес СКВУ також схвалив відповідну резолюцію про плекання мови, щоб вона стала живою, широководою річкою і сповіддю сучасних поколінь нашого народу.

Безліч питань виникає, коли задумаємося над явищами мови. Німецький мовознавець Я. Грімм сказав, наприклад, що на підставі мови можна краще дослідити минуле народу, аніж вивчаючи археологічні знахідки. Мовознавство — це дуже важлива наука, воно криє в собі багато таємниць.

Таємниці мови

Наука про мови займається стародавніми скриптами, походженням азбук, їх розвитком, особливостями мов, спорідненням між групами мов, зв'язками поміж словом і думкою, давністю окремих мов тощо. Мовознавство намагається розгадати таємниці в мовах світу, зокрема найбільшої таємниці від віків — як мови постали? Чому є так багато мов (3000!). У трьох останніх сторіччях було постало близько 500 штучних інтернаціональних мов, остання з них т. зв. есперанто (1887 року її створив польський жид, лікар Людвік Л. Заменгоф), але всі ці спроби безуспішні. Кожний нарід плекає свою мову, бо нею йому найкраще творити плоди свого духа. У наш час наука занехала штучні мови, зате використовує електронічний "ум" — машину для перекладів написаних слів з однієї мови на другу. Успіхи великі і цим можливо буде поменшити мовні перешкоди для порозумінь між людьми.

Проблеми мови дуже складні. Ось фрази: "вискочив, як Пилип з конопель", "притарабанила його на лиху годину бенеря!" (тобто — мара), або фраза "купив кота в мішку". Цікаво нам знати, чому українською мовою цибуля, крейда, цегла, і в далекій Німеччині є такі, чи майже такі самі слова, а в сусідній Московщині вони зовсім інші — лук, мєл, кірпіч. А чому деякі слова облітають різні країни й народи, тоді, коли інші тримаються тільки якоїсь однієї мови, однієї країни та її народу. Безліч питань виникає у нас, коли задумуємося над явищами мови.

Цікаво знати, чому деякі слова, як і людські думки та ідеї, мандруючи між народами, гинуть на своєму довгому шляху, а інші стають інтернаціональними. Багато таємниць є у словах — чому їхня історія складна, їх мандрівка з великими перешкодами. От, наприклад, у мешканців Заполяр'я є 20 слів на позначення різних ґатунків льоду, 41 слово на позначення різних ґатунків снігу і 26 слів на різного роду розтавання снігу, а у норвежців, що живуть у подібних кліматичних обставинах, такого явища нема.

Чому треба знати свою рідну мову?

Кожний нарід дуже любить свою мову, зберігає її й надає великого значення. Письменник Панас Мирний назвав мову "схованкою духу", скарбницею, у якій зберігається давнє життя народу, його розум, досвід, почування. Коли хто байдужий до своєї мови, того називають зрадником, бо така людина байдужа і до минулого, теперішнього і майбутнього свого народу. Іван Франко каже, що мови свого народу не можна покинути без "окалічення своєї душі". І навпаки — володіти рідною мовою настільки, щоб могти нею висловити нюанси своїх думок і переживань — це ознака духового багатства людини.

Ми засвоїли рідну мову з уст матерів, навчилися більше чи менше володіти нею у школі. Але про мову далеко не всіх, навіть знавців мови, можна сказати, що вона є "безсмертною, чудотворною феєю", "огнем в одежі слова" "іскрою

Прометея". Про мову одного юнака почуємо — "то такий, що за словом до батька не бігає", про мову іншого "двох слів зв'язати не вміє", "лепече як той порожній млин". Мова кожного народу і кожної людини — особлива, бо вона — живий організм, висловлює думки і почування даної особи. Отож, чим убогіша мова людини, тим слабша будова думки. Думка дитини цілковито залежна від мови, яку дитина засвоїла собі в дитинстві. Тому такий великий тиск кладемо ми на засвоєння рідної мови у дитинстві.

Ми згадали тільки дещо із мовознавчої проблематики. У майбутньому міститимемо дальші міркування про мови й українську мову, щоб ми її більше цінували, любили й плекали. Будемо раді, коли читачі "мотатимуть ці арґументи на вус", а не подумають що цих арґументів "наче кіт наплакав", абож — що "котові жарти, а мишці слізки", — або "не хоче курка на вечорниці, а її несуть". Але ми віримо таким, що багато з Читачів хоче наблизитись до чистих джерел рідної мови, а може й припасати до неї "пелюстками спраглих уст", щоб "багатшати душею".

Уляна Пелех

ДЛЯ ВАШОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Бувають зажалення від читачок, що не одержали числа журналу. Тож коли Вам так трапляється — напишість до редакції, а ми вишлемо Вам число безплатно.

* * *

Наколи Ви вплатили передплату, а на Вашій адресі (наліпці) не зроблено зміну до двох місяців, просимо повідомити редакцію, подаючи дату висланої передплати.

* * *

Наколи Ви міняєте помешкання, негайно повідоміть редакцію, бо опісля пошта завертає журнал, за якого пересилку оплачуємо подвійно й після знов оплачуємо нову посилку.

* * *

В СПРАВІ КОЛЬОРОВИХ ЗНИМОК

Редакція вже просила не висилати темних кольорових знимок до поміщення. Вони виходять дуже чорні і читачі невдоволені: Світлини хоч і кольорові мусять мати світле тло. рожевий кольор облич робить їх в друці темними.

Дякуємо чемним читачам, як вже оплатили свою передплату на 1989-тий рік. Інших просимо. Допоможіть нам в нашій праці.

Редакційна Колегія

УКРАЇНСЬКА МОВА

(Памяти Т. Шевченка)

Діямант дорогий на дорозі лежав, —
Тим великим шляхом люд усякий минав
І ніхто не пізнав діямanта того,
Йшло багато людей і топтали його,
Але раз тим шляхом хтось чудовий ішов
І в пилу на шляху діямант він найшов.
Камінець дорогий він одразу пізнав
І до дому приніс і гарненько, як знав,
Обробив, обточив дивний той камінець
І уставив його у коштовний вінець.
Сталось диво тоді: камінець засіяв
І промінням ясним всіх людей здивував,
І палючим вогнем кольористо блищить,
І проміння його усім очи сліпить.

* * *

Так в пилу на шляху наша мова була,
І мислива рука її з пилу взяла.
Полюбила її, обробила її,
Положила на ню усі сили свої,
І в народний вінець, як в оправу ввела,
І як зорю ясну вище хмар піднесла.
І на злість ворогам засіяла вона,
Як алмаз дорогий, як та зоря ясна.
І сіятиме вік, поки сонце стоїть,
І лихим ворогам буде очи сліпить,
Хай же ті вороги поніміють скоріш,
Наша-ж мова сія що години ясніш!
Хай коштовним добром вона буде у нас,
Щоб і сам здивувавсь у могилі Тарас,
Щоб поглянувши сам на створіння своє,
Він побожно сказав: "Звідкіля нам сіє!"

Володимир Самійленко

СЛОВА

Скільки люди вигадали слів
про повзучних гадів, про орлів!
Скільки літ минуло, скільки літ —
кришиться і мармур, і граніт,
а слова нуртуються, живуть,
під мовчанням думами пливуть,
у словах значиме і мале,
у словах життя усе,
але
кожне слово ревно бережи,
кожне слово з серцем пов'яжи,
щоб не кинув вирок хтось бува:
— Слова...

Андрій М'ястківський

КУЛЬТ-ОСВІТНЯ ПРОГРАМА ДЛЯ ВІДДІЛІВ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Світовий Конґрес Вільних Українців проголосив 1989 рік "РОКОМ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ". Цього року також відзначуємо 175 річчя від народження нашого славного ґенія, КОБЗАРЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА. Ці дві знаменні події хай будуть нам обов'язком до нашої праці і для культ-освітньої програми на протязі цілого року. Так як минулого року ми всі старалися відзначити історичну подію Хрещення України, так цього року організуймо студійні вечірки й дебати про найбільшого пробудителя українського народу; фільософа, поета й маляра. Присвятім час для відзначення пам'яті Тараса Шевченка в кожнім відділі, в громаді та на з'їздах. Його Кобзар хай буде подарунком нашим студентам і бібліотекам по школах і університетах. Вивчаймо його поезії, — співаймо його пісні. Пригадаймо собі його слова: "НАША ДУМА НАША ПІСНЯ, НЕ ВМРЕ НЕ ЗАГИНЕ, ОТ ДЕ ЛЮДИ НАША СЛАВА, СЛАВА УКРАЇНИ". Читаймо поезію Володимира Самійленка присвячену в пам'ять Шевченка: "УКРАЇНСЬКА МОВА" (подаємо при кінці цієї статті).Ще раз і ще раз пригадуємо і закликаємо щоб на кожних зборах приділити час на культ-освітню чи наукову програму. Добра програма притягне і задоволить нових і молодих членів, що бажають використати час для ширшого пізнання нашої багатої культури. Наша мудрість учить нас: "Як говоритимеш правильно й люди тебе слухатимуть".

АРХІВИ — В майже кожнім відділі жіночого товариства знаходимо куток де зберігаються експонати нашого мистецтва і рукоділля. Пропонуємо, щоб призначити показне місце для фото-знимок як документ розвитку громади. Зберігаймо архіви й документи. Кожний відділ може набути документальний збірник прозірок з коментарем (англійською мовою), про Сторіччя Українського Жіночого Руху в Централі Союзу Українок Канади по 20 дол. Вже скоро можна буде замовити "Відійо" тасьму про Хрещення України і "ВСР" "Рівер оф Джой" що був висвітлений по телебаченні, пишім до о. д-ра І. Куташа в Монтреалі. Ціна 50, дол. Вивчаймо і поширюймо історію нашої духовості. "А насторожі коло їх поставмо РІДНЕ СЛОВО"

НАША КУЛЬТУРА — є наша ідентичність. Це та культура шо передали батьки своїм дітям з роду в рід. Це та культура, що ми зберігаємо в дома в родині. Як ми молимось в церкві, як говоримо і думаємо, наші церковні й народні традиції, що ми їх плекаємо, вирощуємо, — це все наша особиста культура. Ця культура, це наше "Я", яке тягне нас до своєго корення й до своєї родини. Даймо нашим дітям естетичне виховання — бачити, відчувати, і любити красу в труді, в мистецтві, і в навколишній обстановці. Найважливішу ролю у зберіганні нашої культури повинні виконувати: МАМА, БАТЬКО, УЧИТЕЛІ, СВЯЩЕНИКИ і ОРГАНІЗАЦІЇ ПРИ ГРОМАДІ. Чи наші внуки знають звідки походять їхні пращурі й наша давня культура? Кожна культурна людина повинна знати про свою минувшину

НАША ПРАЦЯ З МОЛОДДЮ — це одно з найважливіших завдань. Виховання сильного характеру, любов до України, рідної мови, звичаїв, традицій і церкви, готовість виконати свій обов'язок, це культ успіху і великої праці. Хто не виховує людину, не виховує народу. У віці наймолодшого дитинства, де є лиш можливо, організуймо садочки для наших дітей, бо після і гра у своєму гурті, казки і спільні деклямації, є дуже важливим чинником у вихованні дітей. Як у садочку так і в Рідній Школі, товариство має могутній вплив на психіку дитини. Так як в родині, учителька защіплює в душу найглибші основи справжньої культури: лад, спокій, почуття власности замилування обов'язку, праці й ощадности, свідомість і любов до рідного оточення.

МОЛОДЬ В ОРГАНІЗАЦІЇ — Подбаймо про ідеологічне виховання молоді про вироблення національного світогляду. Це наші будучі провідники. Допоможім і подбаймо щоб молодь у своїх програмах накреслила: вечірки з науковою чи релігійною доповідю, виставкою, висвітленням фільми про Україну, про народню творчість і багатство народньої пісні. Запрошуймо фахівців з доповідами, і заохочуймо до обміну думок у формі дискусій. Закінчуймо вечірки загальним співом народніх пісень. Дуже важне, щоб старші

члени громади підтримали працю й учащали на їхні програми. Участь у Богослужбах, стійка з прапорами підчас молебня чи панахиди в пам'ять наших поляглих діячів, належить до виховної дисципліни молоді. Участь у спільних народніх святах, присвячених важливим історичним подіям, має велике виховне значення. Нехай ці намічені вказівки будуть помічними референтам молоді й їхнім комітетам, у виконанні святого діла яким є: РЕЛІГІЙНО-ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ НАШОЇ МОЛОДІ!

ДОДАТКОВІ ПОРАДИ — Прибираймо свою хатку українським експонатам. Пошана, гордість, любов і краса нашої рідньої спадщини витворюють атмосферу української духовості, в якій виховуємо наших діточок. Кожна хата повинна мати українське рукоділля і мистецтво, ікони, Біблію, Молитовник, Кобзар, словники, українську енцеклопедію, співаники, найновіші видання про 1000 Річчя Хрещення України, (даруймо ці книжки англійською мовою студентам), звукові сторінки і платівки українських пісень. Відновім давні звичаї: при кожній оказії, в товаристві чи в дома, — гуртом співаймо наші народні пісні. НЕХАЙ УКРАЇНСЬКА ДУХОВІСТЬ МІЖ НАМИ ЖИВЕ!

ЗАУВАГИ

Пригадуємо, щоб у своїх річних звітах до Жіночої Ради, долучити про святкування 1000 Річчя Хрещення України, й про нові українські видання. Світовий Конґрес Вільних Українців де наші делеґати брали участь. Пожертви на Колеґію св. Андрея, Архівний Музей при Консисторії, проєкт вишивання облачення для Митрополита, і вишивання церковних хоругов. Курси провідництва для нашої молоді, і про наші постійні змагання допомоги Україні в обороні справедливости і волі. Ці інформації потрібно поширювати в кругах наших співгромадян, щоб вони могли пізнати й оцінити нашу працю. "Коли пошануємо самі себе то й другі нас шануватимуть".

Січень, 1989 року.

Галина Мельник-Марко,
Культ.-освіт. Референтка

НАШІ РІДНОМОВНІ ОБОВ'ЯЗКИ

РІДНА МОВА Й НАРОД

Рідна мова — то мова наших батьків і мова народу, до якого належимо.

Рідна мова — то найголовніший наріжний камінь існування народу, як окремої нації: без окремої мови нема самостійного народу. Ступінь досконалости рідної мови — то ступінь зрілости народу й ступінь глибини його духовної культури. Сила нації — в силі її культури, тому треба конче дбати про розвиток рідної мови. Культура рідної мови зростає разом з національною свідомостю народу. Працюймо ж для розвитку цієї свідомости нашого народу.

Народ, що не розуміє сили і значення рідної мови й не працює для збагачення культури її, не скоро стане свідомою нацією і не стоїть на дорозі до державности.

Десять найголовніших мовних заповідей свідомого громадянина

Мова — то серце народу: гине мова — гине народ.

Хто цурається рідної мови, той у саме серце ранить свій народ.

Літературна мова — то головний двигун розвитку духовної культури народу, то найміцніша основа її.

Уживання в літературі тільки говіркових мов сильно шкодить культурному об'єднанню націй.

Народ, що не створив собі соборної літературної мови, не може зватися свідомою нацією.

Для одного народу мусить бути тільки одна літературна мова, тільки один правопис. Головний рідномовний обов'язок кожного свідомого громадянина — працювати для збагачення культури своєї літературної мови.

Стан літературної мови — то ступінь культурного розвитку народу.

Як про духовну зрілість окремої особи, так і про зрілість цілого народу судять найперше з культури його літературної мови.

Кожний свідомий громадянин мусить практично знати свою соборну літературну мову й вимову та свій соборний правопис, а також знати й виконувати рідномовні обов'язки свого народу.

Митр. ІЛАРІОН (проф. І. Огієнко).

ЗАЦВІЛА В ДОЛИНІ

Слова Т. Шевченка

Музика А. Філіпенка

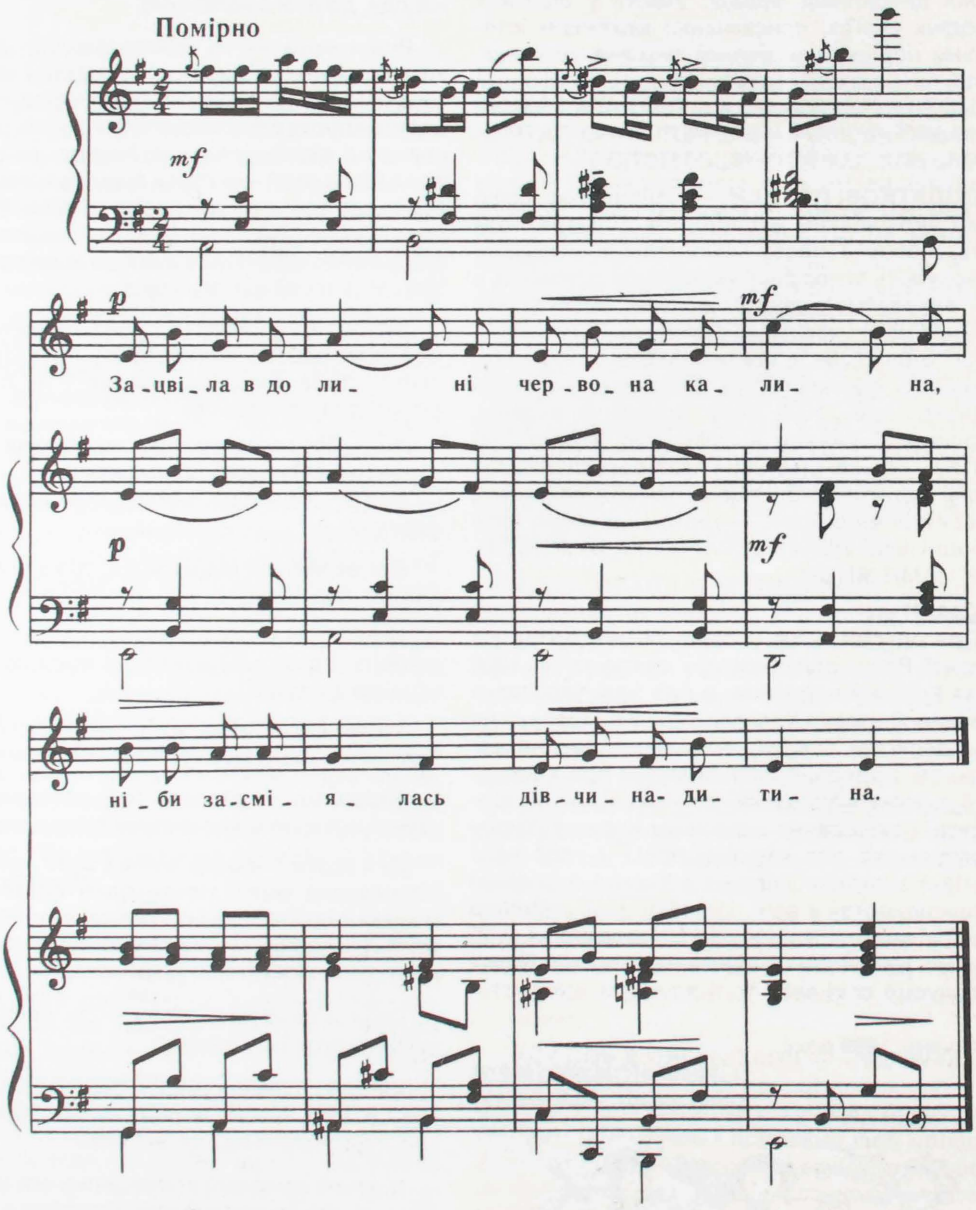

Зацвіла в долині
Червона калина,
Ніби засміялась
Дівчина-дитина.

Любо, любо стало,
Пташечка зраділа,
Пташечка зраділа
І защебетала.

ОЙ, ЩО ТО ЗА ПІСНІ!

Нині, коли на Україні відроджується багато обрядових свят, пропозиція Українського фонду культури "зробити січень місяцем зимового фольклору" підтримана у республіці повсюдно. Тож недаремно, ще до початку добродійного концерту "Щедрий вечір" у фойє Жовтневого палацу культури було багатолюдно. Всі співали колядки, щедрівки, а 60-річна Ганна Левкун із Івано-Франківщини у ролі Маланки зачарувала всіх природним артистизмом.

У програмі концерту виступили: вокальне тріо "Золоті ключі" за участю Марії Миколайчук, Валентини Ковальської та народної артистки України Ніни Матвієнко; хорова капеля юнаків та хлопчиків "Дударик" Львівського будинку вчителя під керівництвом Миколи Кацала; студенти Київської консерваторії, що показали "Вертеп" із традиційними персонажами, характерними для цього дійства. Колективи Київського будинку вчених "Криниця", "Чумаки" та фольклорний ансамбль Будинку метробуду під керівництвом Леопольда Ященка виконали пісні "Щедрий вечір, добрий вечір", "На горі, горі в шовковій траві", "Ой красна рясна в лузі калина", "У ніч темную", "Ой ішов Богдан походом", "Ой у Києві та й на торгівлі".

Зібрані кошти від вечора, організованого Українським фондом культури, підуть на створення історико-етнографічного музею із колекції українського скульптора Івана Гончара.

Н. Лишега

НА ФОТО:

- співає народна артистка України Ніна Матвієнко;
- диригує заслужений працівник культури УРСР Микола Кацал;
- на сцені фольклорний ансамбль київських школярів "Первоцвіт".

Фото В. Артюшенка

ПОВЕРНУЛИСЯ ДО ЖИТТЯ СТАРІ ТРАДИЦІЇ

Це було минулого Різдва й Нового Року, коли від Закарпаття на заході й Ворошиловградської області на сході у містах і селах України — старі й молоді зібравшись на площах і вулицях, розходилась колядувати до приміщень, щоб у той спосіб засвідчити відродження старої традиції. До українців долучувались люди інших національностей, бо всі відчували потребу заманіфестувати ніколи не заниклу справу пошанувати минуле, відчути зв'язок з корінням предків, і так дати міцні підпори для майбутнього.

В УКРАЇНІ СТВОРЮЄТЬСЯ ТОВАРИСТВО РІДНОЇ МОВИ

У Києві відбулася нарада товариств, клюбів і гуртків шанувальників рідної моіи з усієї України. Наради були про те, щоб створити Товариство рідної мови ім. Тараса Шевченка, яке охопило б організаційно всі вже існуючі осередки, щоб встановити постійні зв'язки поміж ними та шанувальниками української культури поза межами України. Обговорено на цих нарадах проєкт статуту. Наради були успішні, бо учасники підтримують ідею законодавчого затвердження статусу державної мови Української мови. А це сприятиме розширенню сфери її використання, охоплення нею існуючих осередків, побільшить кількісний склад. Намічено було, що завершення Організації буде на установчій конференції 28 січня цього року. Запрошені на неї представники всіх націй і народностей, які проживають в Україні.

Обрано організаційний комітет для підготовки конференції. До нього ввійшли письменники Олесь Гончар, Дмитро Павличко, Борис Олійник, Іван Драч, Ліна Костенко, Юрій Мушкетник, Валерій Шевчук, Іван Дзюба, Сергій Плачинда, голова правління Київської Організації Спілки художників України Андрій Чебикін, голова правління товариства "Україна" Володимир Бровченко, відомі вчені мовознавці, діячі культури, педагоги, партійні працівники.

(Подано за "Вістями з України") ч. 2, 1989 р.

ВЕЛИКОДНЕ ПРИВІТАННЯ ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ

З НАГОДИ ВЕЛИКОГО СВЯТА ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

ВІТАЄМО

НЕСКОРЕНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД У ЙОГО БОРОТЬБІ ЗА СВОЇ ПРАВА, ЗА ПРАВДУ, ВОЛЮ І НЕЗАЛЕЖНІСТЬ БУТИ ГОСПОДАРЕМ НА СВОЇЙ ЗЕМЛІ

ВІТАЄМО УКРАЇНСЬКУ СПІЛЬНОТУ В ДІЯСПОРІ, НАШИХ ЦЕРКОВНИХ ІЄРАРХІВ, ПРОВОДИ НАШИХ РЕЛІГІЙНИХ, ПОЛІТИЧНИХ І ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ТА УСТАНОВ.

НЕХАЙ ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСІННЯ СКРІПИТЬ НАШУ НАДІЮ НА ОСТАТОЧНУ ПЕРЕМОГУ ДОБРА НАД ЗЛОМ, ПРАВДИ НАД НЕПРАВДОЮ, СВІТЛА НАД ТЕМРЯВОЮ ТА ЖИТТЯ НАД СМЕРТЮ. НЕХАЙ ІСТИНА ХРИСТОВОЇ ПЕРЕМОГИ СПОВНИТЬ НАС РАДІСТЮ І СКРІПИТЬ НАШУ ВІРУ В НЕДАЛЕКИЙ ДЕНЬ ВОСКРЕСІННЯ НАШОЇ БАТЬКІВЩИНИ.

ХРИСТОС ВОСКРЕС! * * * *ВОЇСТИНУ ВОСКРЕС!*

ЗА ПРЕЗИДІЮ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ:

ЮРІЙ ШИМКО
ПРЕЗИДЕНТ

ВАСИЛЬ ВЕРИГА
ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР

КВІТЕНЬ 1989 Р.

З ВИСНЯНИХ ДНІВ НА ГУЦУЛЬЩИНІ

Поміг Господь перебути зиму й діждатися знов Юрія...

Нема на Гуцульщині радіснішого і веселішого дня як день святого Юрія, Цей день, це день справжньої весни, зелені, квітів, сонця і тепла. На верхах і ґрунях палають ватри. Гуцули глядять, куди йде дим від ватри, з тієї сторони належить сподіватися добра й гаразду, поліття на городину й травицю та манности від коровок і овечок.

Разом із св. Юрієм прийшла в гори справжня весна. Як пишна пава по горах проходжується, шумить лісами, грає потоками, вітерком співає, царинки чічками прибарає луги квітами засіває, сонечком до гір і людей сміється. Сміються і всі гори й люди, леґіні грають на сопілках, весну зустрічають, молодички й дівчатоньки співаночками її вітають. З далеких високих гір голос золотого рогу грімко лунає, радісну вістку горенам сповіщає: Полонинський день сьогодні! Маржинку, овечки з кошар виганяйте, полонини ждуть їх, травичка вже зелена вкрила їх!

Чи можна бути у горах, хто не чув би цього голосу труби св. Юрія?

Золотий ріг св. Юрія зрушив усі гори, підняв їх на ноги, наповнив радісними голосами. По всіх ґрунях і кичерах несуться веселі голоси теленок, сопілок і флоєр — трембіти грають, на тужносумної, як звичайно, а якось інакше, веселіше.

А співи, а пісоньки? Всі і все тут сьогодні співає.

"Ой іду я в полонинку вівці літувати,
Це не будеш файна любко, за мною
банувати?..

ДИТИНА СОНЦЯ

Так назвали чотиролітню дівчинку Ганну Янчук з Києва, яка виграла міжнародній "Буквенний" ("Літерал") контест у Румунії.

Мала дівчинка з її двома братами та з мамою Зінаїдою Янчук поїхали на звідини Буковини. Родина замешкала в туристичному приміщені "Сатурн.

Зустрівшись з провідником радянської групи, мама дістала для Ганнусі запрошення взяти участь у дуже популярному інтернаціональному дитячому контесті, що відбуватиметься у найбільшому відпочинковому ресорті "Мамай".

Не треба було виповняти ніяких паперів, що звичайно буває в СРСР, треба тільки охоти дівчинки.

Діти з цілого світу вміли порозумітися своєрідно — їхньою мовою були усмішки, жести та іграшки. Вимоги для виграння контесту — це в першу чергу вияв свобідної природної поведінки в гурті, приязне спілкування, прихильність до інших дітей. А Ганнуся поводилася так, якби вона була в гостині серед своїх товаришок. Вона гарно розповідала про те з ким і куди вона прибула на відпочинок, а до того ще й зачудувала авдиторію знанням англійської і румунської мов, хоч мала труднощі порахувати до вісім цими мовами.

На закінчення проголошено: "Переможцем у котесті є Ганна Янчук з Радянського Союзу! Просимо привітати Дитину Сонця!".

Найкращим дарунком і спомином про контест для Ганнусі є те, що вона дістала ляльку — Панеллю, яка чимось нагадує саму Ганусю.

Подано за Сергієм Онупрієнком
"Нюз фром Украйн" ч. 48, 1988

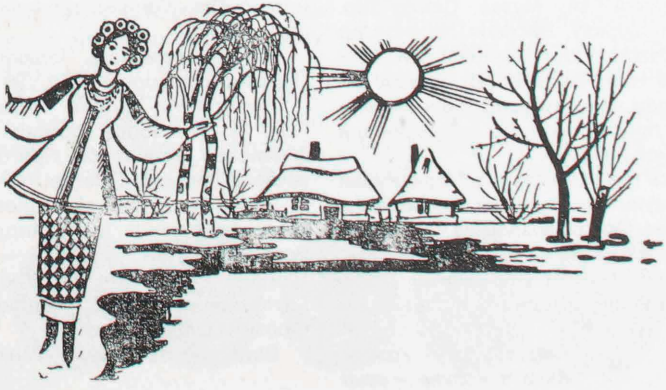

СВЯТО-АКАДЕМІЯ НА ПОШАНУ ПОЕТЕСИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ ЖІНОК ГЕРОЇНЬ,

ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ
ҐРІМЗБІ, ОНТАРІО

В неділю 5-го лютого 1989 р., після служби Божої о. Г. Планида відправив панахиду за сл. п. поетеси Лесі Українки й усіх відомих і невідомих жінок героїнь, які життя своє віддали за кращу долю українського народу. Після панахиди всі присутні парафіяни перейшли до церковної авдиторії, де членки відділу приготовили смачний обід. Усіх гостей привітала керівник програми голова відділу п. Ст. Шпитковська та запросила о. Г. Планиду провести молитву і поблагословити страви.

Після обіду п. Ст. Шпитковська відкрила другу частину програми вступним словом на тему: "Кращі доньки українського народу житимуть безсмертно в історії українського народу". П. В Яворська продеклямувала з глибоким відчуттям вірш Лесі Українки: "Контр-сперо". Учні Рідної Школи також узяли участь у програмі свята виступивши із деклямаціями, учнів підготовила учителька Рідної Школи, п-на О. Бурак.

Широкий змістом реферат за життя і творчість Лесі Українки прочитала п. Мир. Шпитковська, п.М. Бурак прочитала реферат на тему: "Героїні українського народу" як також з відчуттям прочитала вірш на слова Лесі Українки.

Щоб збагатити скромну програму цього свята, членки відділу старанно підготували та проспівали дві пісні: "Рідному краю" і "Чи знаєш ти". Акомпанували співу так як завжди мистецькою грою на мандолінах пп. Ст. Шпитковська і Мир. Шпитковська.

Перед закінченням програми о. Г. Планида сказав змістовне слово за чин сл. п. доньок українського народу. В кінцевім слові подякувала усім голова від. п. Ст. Шпитковська за організацію цього свята, за приготовання обіду і всім, що прийшли, щоб віддати поклін і шану невмирущим жінкам героїням, бо знищив ворог їх фізично, але дух і справа за яку боролись вічно житимуть в українськім народі — бо духа не зламати!

Та як і завжди членки відділу не забула за "Промінь" і пересилають скромну пожертву в сумі $25.00 дол.

Культ-освіт. референтка,
Марія Нечай

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

ЕЙЛШЕМ-КАДЕТ, САСК.

Річні збори Відділу ім. Олени Пчілки відбулися 4-го грудня в домі членки Ольги Козунь в присутности 12 членок. Збори відкрила голова Марія Рудей молитвою, яка також була предсідницю зборів. Вона подякувала членкам за їх щиру працю і добру кооперацію впродовж року. Після відчитання протоколу з минулих річних зборів, слідував цілорічний звіт фінансовий.

Контрольна комісія здала свій звіт. Впродовж року відбулось 10 місячних зборів засідань заряду. Наш Відділ начислив 17 членок, які щиро працюють по своїх можливостях. На зборах, крім нарад, читають провінційні Центральні обіжники.

Членки Відділу брали участь у таких імпрезах: Разом із другими Відділами Церковного Округа видали обід на Окружнім Польовім Богослуженні місцевий Храмовий обід, спільне свячене, спільну Святу Йорданську Вечерю, осінню вечерю, Поминальне Богослуження за померших своєї Парафії.

Впродовж року, відділ жертвував на слідючі цілі — Промінь, Оселю Зелений Гай, Музей Союзу Укр. Канади. На місцеву церкву, Вислали пакунок до Бразилії, сповнили буджет до Централі. Вислали делегатку на зізд до Норт Бетлефорд, і також заплатили кошта чотиром членкам, що їздили на зізд. Кожного року Відділ продає тикети на розіравки для музею і Союзу Українок Канади.

На 1989-рік остався той самий заряд: Марія Рудей — голова, Маруся Козунь — заступниця голови, Анна Н. Козунь — секретарка, Ольга Звоздецька — касирка, Ірина Рудей і Маруся Козунь — контрольорки, Варвара і Анна Козунь — сестри до церкви, Марія Юзва, Олена Ободяк і Ірина Руддий — відвідування хворих.

Марія Рудей — голова.
Анна Н. Козунь — секр.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ЕНДРУ, АЛЬБЕРТА

Річні збори Відділу відбулися в залі під Церквою 7-го грудня 1988 р.

Із звіту членок управи подаємо діяльність Відділу. Впродовж року відбулось десять місячних зборів. Жіноче товариство працює разом з церковною громадою. Придбали новий килим для вівтаря і купили нову кухню.

Приготовили День Подяки, Святу Вечерю перед Йорданом, храмовий обід, День Громади.

Влаштували продаж печива перед Великоднем, Обід на Річні збори громади. Допомагаємо громаді фінансово коли треба. Приготовили дві пирогові вечері і День свята Матері.

Заряд на 1989 рік: голова — Настя Маркевич, заступ. голови — Ілена Андрійчук, свкретарка — Розалія Гуцуляк, касирка — Анна Матіязов. Контрольна — Джін Матейчук, Марія Дробит, Ен Ґрикуляк. Господині кухні — С. Никіфорук, Ілена Андрейчук, Фрозина Гуцуляк.

Відділ бажає Централі найкращих успіхів.

Р. І. Гуцуляк, секр.

UKRAINE'S INDEPENDENCE ANNIVERSARY CELEBRATIONS IN OTTAWA

PREPARED BY: ANDRIJ HLUCHOWECKY

(Andrij Hluchowecky is Director of the Ukrainian Canadian Committee's Information Bureau in Ottawa)

OTTAWA... The Honourable Roy Romanow, leader of the opposition in the province of Saskatchewan, on January 20, 1989 delivered the keynote address before an audience of over 200 persons attending Ukraine's independence Anniversary celebrations on Parliament Hill in Canada's capital city of Ottawa. Situated on a hill overlooking the Ottawa River, the majestic Parliament Buildings harbor the national legislative center of power in Canada.

The official ceremonies, presided over by Andrij Krawchuk, commenced with an eloquent introduction of the guest speaker by former member of Parliament from Dauphin, Manitoba — Laverne Lewycky. He emphasized the outstanding contributions of Roy Romanow to both the Ukrainian and the general Canadian communities.

Thereupon the Honourable Roy Romanow went on to deliver an exceptionally inspiring and powerful speech, which electrified the enthusiasm of those in attendance.

"It is with a great deal of pride that I call myself Ukrainian", exclaimed Romanow, "the principles I hold most dear — love of freedom, love of independence, love of justice and fairness — are in many ways the result of that heritage. That heritage has helped to mold and shape me as a Canadian citizen".

Roy Romanow called on all Ukrainians to celebrate the spirit of those who fought for a free and independent Ukraine and to those who today are continuing in that inspirational struggle.

"We must convey to the world how the Ukrainian nation has contributed, and will again, to the wealth of human achievements in culture, technology, music, literature, and science. Through our conduct", continued Romanow, "we must reflect the philosophy of a national group of people that this grouping of people is deserving of national recognition. We not only demand national recognition, we shall earn it — over and over again".

The leader of the New Democratic Party (NDP) in Saskatchewan went on to outline four major ways in how Ukrainians can contribute to the process of achieving a free and independent nation.

Firstly, instead of heralding amongst themselves that they want to be an independent nation and that they deserve sovereignty, Ukrainians should let the world know how they are already contributing to the achievements of mankind in: culture, technology, music, literature and many other fields.

Secondly, unity among the Ukrainian people is the key to a successful fulfilment of the responsibilities they have to their forefathers.

"Our imprisoned brethren in Ukraine could not forgive us for wasting valuable resources on group-party politics and interchurch quarrelling, or disputing "principles" about which party deserves the monopoly in leadership and patriotism", declared Romanow. "Trust, honest co-operation between individuals, and a focus in interests common to the entire community rather than to its specific factions: these are all factors that determine the strength of a nation and are a measure of its maturity".

Thirdly, Romanow explained that the guarantee for a brighter future for Ukraine is also based on a thorough knowledge of its past.

And finally, Mr. Romanow expressed his belief that young leaders in the Ukrainian community must be encouraged to participate to the fullest

extent in politics, in the business world, in education and in the scientific community.

"Ukrainians in Canada have shown themselves to be in the forefront in terms of ethnic participation in politics", exclaimed Romanow. "Today, names like Hnatyshyn, Shymko, Andreychuk, Fedoruk, Decore and Witer are well known to many Canadians, and they are able to wield great influence from positions of political power".

On the question of glasnost and perestroika in Ukraine, Romanow expressed some hope and optimism in the Ukrainian peoples' struggle for human rights and national sovereignty.

"Opportunity has presented itself in this new policy of glasnost", remarked Romanow, "we must take full advantage of it and press for our rights — for full recognition of our language, our religion, our literature, art, and music — for full recognition of what it is to be Ukrainian. We must use this window of opportunity to press for even greater freedoms and laws until finally, we can achieve the inevitable — an independent Ukraine".

"The people of Ukraine have been strong in the building of an independent Canada — now, the people of Canada must be strong in the building of an independent Ukraine".

Roy Romanow ended his keynote address with the words, "Chaj Zywe Wiina, Soborna Ukraina". Nestor Woychyshyn thanked the Saskatchewan NDP leader on behalf of the Ukrainian Canadian Committee. The evening was interspersed with the sound of the Cantata Singers of Ottawa under the directorship of Laurence Ewashko and the Montreal orchestra Veselka.

The Honourable Roy Romanow was first elected to the Saskatchewan Legislature in 1967. Between 1971 and 1982, Roy Romanow served as the Deputy Premier and Attorney General of Saskatchewan.

In 1979, Mr. Romanow was appointed Saskatchewan's first Minister of Intergovernmental Affairs, where he played a key role in the federal-provincial negotiations which resulted in the Canadian Constitutional Accord of 1981. In 1984, he co-authored a book on those negotiations, **Canada Notwithstanding.**

On November 7, 1987 Mr. Romanow was acclaimed Leader of the Saskatchewan New Democratic Party to succeed Allan Blakeney.

SHOP — FLOORS AND PRISONS

BY HANS ALTMANN, THE RECOLLECTIONS OF A GERMAN ENGINEER IN STALIN'S RUSSIA OF THE 1930s.

PUBLISHED BY THE CENTRAL AND EAST EUROPEAN STUDIES SOCIETY OF ALBERTA, EDMONTON, 1987, 110 pp.

Hans Altmann lives in Edmonton. He was persuaded to write his story because he had survived both the communist and fascist dictatorships of Stalin and Hitler and the Second World War to emigrate safely to Canada in 1951.

Readers might find his account interesting since he lived in the Soviet Union during the early 1930s while Ukrainians remember that era as a time of famine in Ukraine.

In 1932, Hans was studying Marine Engineering in Berlin. With the take-over of power by the Nazis expected any time, he was afraid that he would not be allowed either to take the examinations or to work. Though his mother was German, his father was a Lithuanian Jew, and fearing persecution, the latter was already planning to leave for Switzerland.

A friend in Moscow invited Hans to help build the new Soviet industry. Since he was prepared to learn Russian, he was hired to work at the Moscow Institute of Automotive Research, a state run enterprise for designing and testing vehicles.

Hans' test as to his ability was as follows: three diesel truck engines, one of each, English, American and German, were taken apart down to the last bolt and the parts mixed up together. His job was to rebuild the three engines. His helpers were two untrained men. Three months later, three diesel engines were running smoothly.

Living conditions were simple, they ate cabbage soup, rye bread and sometimes fish, hot water and sugar served as tea, and they slept in an old bus. But it was a great challenge.

Since he was an illegal alien, he had to live as if he did not exist and could not get any coupons for new clothes. So, in 1934, he returned to Berlin. However, he was called back to Moscow to work at the Automotive and Tractor Institute. He returned, suitcases full of new clothes, lots of soap and many books on automotive research. At the Soviets border he was surprised by a new sign. Previously, the slogan had read, "Workers of the World, unite."

Now it was changed to "The Red Army will defend its Fatherland against any aggression".

He describes an interesting incident. He was in charge of a work brigade, five workers, one technician and two women students. His brigade finished first and received a suitcase full of money, the fixed price for the job. He decided to divide it according to socialist and communist rules; equal pay for equal work. The money was divided and nine happy people had a big party. But the Director and the other brigades were angry. Hans was accused of counter revolutionary activity and ridiculed as a typical bourgeois ideologist.

Some time later he speaks of meeting Lazar Moisevych Kaganovich, the Minister of Transport, who treated Altmann and foreign observers to a banquet and a performance of Swan Lake at the Bolshoi Opera House. He remembers him as an able organizer.

Lazar Kaganovich is remembered quite differently by Ukrainians. He was the Jewish friend and collaborator of Josef Stalin. It was Kaganovich who was in charge of the collectivization and the deliberate famine in Ukraine, 1932-1933. He was forced into retirement by Khrushchev in 1957. He now lives in the Soviet Union and, according to his American nephew, readily admits to his part in the Famine, apparently unconcerned about his crimes against humanity.

By chance, Hans wandered into a small church with a typical Byzantine tower. The priest was alone, conducting a divine liturgy. Hans was the only person in the congregation. After the Service, they spoke. The priest knew that he was a stranger because his parishioners came only by night to have a child baptized or a dying person blessed. The priest had managed to survive for fifteen years. But in 1936, he disappeared into the Soviet Gulag.

In 1934, Hans went through a marriage of convenience to help a young Russian woman remain in Moscow. Unmarried, she would have had to work in a steel mill in the trans-Ural region. However, a caring relationship developed and he and Sonja had a child. During his imprisonment, Sonja disappeared. Later, Hans tried to find her, to no avail. The Moscow Vital Statistics Office informed him that no such person had ever existed.

Life in Moscow became routine. He worked in Stalingrad for a while, travelled to Zurich to see his father, shopped for clothes for Sonja in Innsbruck, Austria and visited Warsaw.

By early 1936, most foreign workers were pressured into leaving the Soviet Union. There were sudden disappearances of Russians but there was no public outcry. There was daily propaganda against class enemies.

In the winter of 1936, he was summoned to the Institute and fired. His friends warned him that his arrest was a matter of time.

Two men came for him at two o'clock in the morning and took him to the NKVD building where he was questioned at lenght. He was told that the police knew about his activities as a saboteur, a spy, fascist agitator and enemy of the people. But they wanted the names of his accomplices. If he made a full confession, he could count on their mercy and a lesser punishment.

He was taken to the Moscow Butyrki Prison and led into a cell. At first he thought it was a morgue. There was total silence, a dimmed greenish light and a nauseating smell. Two rows of still bodies stretched out from the centre aisle to the walls. But the bodies moved. They were like corpses and dressed in rags. He discovered that all his cell mates were high ranking army officers, diplomats, members of trade missions, and one was the Archdeacon of the Anglican Church in Russia. They were all true Leninist communists. Stalin looked upon all of these men as his future enemies and they had to be physically destroyed. Hans says he had never been in the company of such a large number of illustrious people.

The prisoners had to be assured that he was not a stool pigeon; after that they lavished him with kindness. They advised him how to survive the interrogations, which continued for three months, every night, and lasted three to five hours. Every time he returned, there were helpful hands to massage his arms and legs to ease the strain.

Later he was transferred to the Lublyanka Prison, also in Moscow, in the NKVD building. Here they had real beds covered with woven blankets. The inmates unravelled the blankets and knitted woollen mittens for themselves, using splinters from the wood floor for knitting needles. There was also a library from which books could be borrowed. Books tend to soothe the mind and distract it from harsh realities.

The interrogations in Lublyanka were different. After a period in cramped solitary confinement, the prisoner was treated to a three course dinner with coffee and cigarettes. A written confession was expected. Many interrogators, who could not produce enough confessions, were themselves put into the cells with their former victims.

He describes his months in a holding cell back at Butyrki Prison. A forced state of inactivity breeds hysteria, insanity or suicide attempts. A former army

tank commander organized the prisoners' waking hours to prevent irrational behaviour. The program covered exercises in the morning to story telling to singing softly in the evening. The mood and the emotional balance of the prisoners improved greatly.

In August, 1938, he was called out of his cell, told that he had been proven guilty of anti-Soviet activities and was being deported back to Germany. On a sunny day in October, 1938, he was back in Berlin.

Hans Altmann is being urged by his friends to write another book on how he survived the next thirteen years in Nazi Germany.

Reviewed by — *Helen Raycheba*
Convenor of International Affairs, UWAC

PRESERVING OUR HERITAGE:
THE UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA AT WORK
and
The Widening Sphere:
Women in Canada, 1870-1940

Public Opening and Reception
March 19, 1989 at 3:00 p.m.
Exhibit Duration — March 19 — April 30, 1989

A public opening and reception for the exhibits "Preserving our Heritage: the UWAC at work" and "The Widening Sphere: Women in Canada, 1870-1940" will be held on Sunday, March 19, 1989 at 3:00 p. m. at the Ukrainian Museum of Canada, 910 Spadina Cres. E.

"Preserving our Heritage" outlines the history and activities of the Ukrainian Women's Association of Canada. This organization, founded in 1926, has worked to preserve the Ukrainian culture through its activities including workshops and publications. One of its main efforts was the formation of the Ukrainian Museum of Canada, with headquarters in Saskatoon and branches in Vancouver, Edmonton, Winnipeg and Toronto. The exhibit of photographs and artifacts, produced by the Ukrainian Museum of Canada, reflects the work of this organization.

"The Widening Sphere" follows the life cycle of a woman from 1870 passing through childhood, adolescence, adulthood and middle age. It presents experiences of Canadian women of many classes and ethnic backgrounds. This exhibit of photographs, letters and documents was produced by the National Archives of Canada.

The exhibitions continue at the Ukrainian Museum of Canada until April 30, 1989.

For further information contact
Rose Marie Fedorak, Curator

ЛИСТ — ПОВІДОМЛЕННЯ

До Членів Союзу Українців Самостійників:

ТУС, Союзу Українок Канади, СУМК, Дирекцій Інститутів ім. П. Могили, Св. Івана, Св. Володимира, Дирекції Українського Музею Канади, Братства Св. Івана та Фундації СУС.

Шановні Пані й Панове!

Цим листом повідомляємо Вас, що **Всеканадський З'їзд** Союзу Українців Самостійників відбудеться **18 до 20-го серпня** 1989 **в Реджайні, Саск.**

Головство З'їздового Комітету прийняв п. Степан Пилипів:

Mr. Steve Pillipow
CUC '89 Conference Chairman
1 Marsh Crescent
REGINA, Saskatchewan
S4S 5R3
Res. phone (306) 586-9345

Важливість цього з'їзду є в тім, що відбудеться він в часі коли на Україні проходять скорим темпом зміни, до яких українська громада у вільному світі мусить поставитись з обережною увагою. Дальше — ми, як члени української спільноти в Канаді та як вірні Української Православної Церкви, маємо приготовити себе до 1989 Конґресу КУК та Соборів нашої Церкви в Канаді.

З'їзд перегляне наше організаційне життя та готовість нашу зустріти "завтрішний день" з його вимогами до нас, як членів нашої Української Православної Церкви, українців та громадян Канади.

Закликаємо всіх до численної участи в З'їзді Союзу Українців Самостійників 18 до 20-го серпня, 1989 в Реджайні, Саск.

З щирим привітом,
За ЦЕНТРАЛЮ СУС,
Я. Скрипник, Голова СУС

СПРОСТУВАННЯ

У виказі пожертв на ст. 33 в числі з березня має бути — на нев'янучий вінок в пам'ять рідних склала на журнал "Промінь" Наталка Дептух з Саскатуну. Правильно було проголошено у квітах незабутнім.

НАШИМ ДІТЯМ

ХРИСТОС І ТЕРНИНА

(Леґенда)

Тернина — кущ, що росте при дорогах; на весні він укривається білим, ніжного запаху, квітом. Цвіт цей завжди радує подорожніх, які втомлені зупиняються на відпочинок. Та крім цвіту тернина не має нічого привабливого, навпаки — гілки куща покриті гострими колючками, тому й тварини не шукають у кущиках тернини захисту для себе. З галузок тернини був сплетений вінок, що ранив чоло розп'ятому на хресті Христові. Тому й терня стало символом трудів, нещастя, терпіння.

Але давно колись тернина не мала білого квіту. Про це оповідає ось так леґенда:

Римські вояки вели Христа з Оливного городу на суд полем, на якому росла тернина. Коли від подуву вітру Ісусова одежа діткнулася тернини, вона болісно застогнала.

— Чого так важко зідхаєш, тернино? — запитав Христос.

— Соромно мені, Сину Божий, біль крає моє серце, що мої колючки ранитимуть Твоє чоло. Із терня мого фарисеї готують вінець на Твоє чоло. Як відвернути лихо? Я неповинна у цьому злочині!

Зрадів Христос співчуттям куща і сказав:

— Так станеться справді! Та це моє призначення. Вини твоєї у тому не буде! Твоє милосердя і співчуття бачить Бог. А твоя невинність буде засвідчена перед усіма. На знак того, що ти невинна, янголи небесні щовесни обсипатимуть тебе білим запашним квітом, мов янгольськими сніжно-білим шатами.

Христос доторкнувся куща і він покрився рясним білим цвітом. І відтоді щороку цвітує тернина і пригадує світові про Христові муки і про свою невинність.

ВЕЛИКОДНІЙ ПРИВІТ

На дзвіниці дзвонять дзвони,
Великодні, голосні —
Всюди втіха, всюди гомін,
Всюди радісні пісні.

Це Ісус воскрес з могили,
І воскресла з Ним весна;
Квіти сині, жовті, білі
Розсипає скрізь вона.

Любі друзі, добрий ранок!
Всім привіт: Христос воскресе!
Час співати нам веснянок,
Щоб із серця смуток щез.

Великодніми піснями
Звеселаймо Божий світ,
Щоб почула за морями
Україна наш привіт.

Р. Завадович

Мал. Ніна Мудрик-Мриц

16-ИЙ ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД СУС У ВАНКУВЕРІ Б.К.

В днях 1-2 жовтня 1988 р відбувся Провінційний З'їзд складових організацій СУС Британської Колюмбії в авдиторії Катедральної Громади Пресвятої Тройці у Ванкувері.

В п'ятницю 30-го вересня о годині 7.30 вечора, заходом Філії Музею відбулося відкриття виставки Головного Музею в Саскатуні "1000-ліття Української Православної Віри". Виставку офіційно відкрила голова Союзу Українок Катруся Шолтер. Після оглядин виставки всі присутні зійшли до залі на долину, де членки Філії Музею угощали чаєм та солодким печивом.

В суботу 1-го жовтня, після реєстрації о годині 10-ій рано розпочався З'їзд. Голова З'їздового Комітету Олена Дзюбенко привітала всіх присутніх на З'їзді. Після відспівання "О Канадо" й Союзу "За нами, сестри" голова Ванкуверського Місійного Округа о. Прот. Михайло Сокирка перевів молитву, після якої однохвилинною мовчанкою вшановано членів складових організацій СУС, які відійшли у вічність.

16-ий Провінційний З'їзд офіційно відкрив голова Централі СУС, пан Ярослав Скрипник й побажав добрих успіхів у нарадах і в дальшій праці "Ми Шановні присутні, закінчуючи наші Ювілейні Святкування 1000-ліття Хрещення України у Святу Православну Віру, запізнавшись та збагатившись надбанням нашого минулого, мусимо створити пріоритети в нашій діяльности, щоб успішно виконати ті зобов'язання, які на нас наложила наша приналежність до Української Православної Церкви та Самостійницького Руху. Бажаю цьому З'їздові, щоб в самопошані один до одного, відкрито й щиро роздумували над нашими справами, та щоб Бог дав нам розуму знайти правильну розв'язку до всіх наших проблем".

Предсідник цієї сесії Василь Дзюбенко попросив до Президії: голову Централі-Ярослава Скрипника, голову Централі СУК-Катрусю Шолтер, голову Пров. Екзекутиви СУК-Олену Дзюбенко, від Управи Пров. ТУС-Семена Лебедовича, від Ванкуверського Місійного Округа-о. прот. Михайла Сокирку, настоятеля Катедри Пресвятої Тройці-о. прот. Віктора Лакусту, почесну голову Пров. Екзекутиви СУК-Галю Токарик, голову Філії Музею-Марію Вакалюк. Всі вони склали привіти, побажання для переведення З'їзду й дальшої праці в наших самостійницьких організаціях. Був прочитаний привіт від голови Централі ТУС-Степана Сеника.

На секретрів З'їзду вибрано: Галю Загоруйко, Лелію Митрук, Анну Собул і Семена Лебедовича. До Резолюційної Комісії увійшли: о. прот. Віктор Лакуста, о. прот. Михайло Сокирка, Настя

Стоять зліва: Іван Лазарук — голова Пров. Управи ТУС, Марія Вакалюк — голова Централі СУК, Ярослав Скрипник — голова Централі СУС, Олена Дзюбенко — голова Провінційного СУС.

Воробець, Кароля Романик і Василь Дзюбенко. До номінаційної Комісії увійшли: Еміля Чуйко, Оля Ваврик, Василина Бонар, Василь Ганущак і Михайло Захарук. На цій сесії, голова Провінційної Екзекутиви Олена Дзюбенко представила нововидану "Історію Провінційної Екзекутиви СУК і Філії Музею в Британській Колюмбії за 32 роки" й перші її примірники вручила голові централі СУК-Катрусі Шолтер і голові Централі СУС-Ярославу Скрипнику. На цьому спільна сесія закінчилася. Після перерви на обід відбулися окремі сесії СУК і ТУС.

Сесія Союзу Українок.

Голова Провінційної Екзекутиви Олена Дзюбенко відкрила цю сесію й привітала голову Союзу Українок Катрусю Шолтер, голів, делегаток від відділів і гостей та побажала всім добрих успіхів у нарадах.

До президії були запрошені — голова Централі Катруся Шолтер, почесна голова Пров. Екзекутиви Галя Токарик, голова Філії Музею — Марія Вакалюк, Окружна представниця на Оканаґан-Єлисавета Лайн, голова місцевого Відділу ім. Лесі Українки — Еміля Чуйко й Настя Воробець. Пізніше прийшла бувша голова Пров. Екзекутиви — Люба Кут. Секретарками цієї сесії були Лелія Митрук і Галя Загоруйко. Предсідниця цієї сесії Настя Воробець попросила до слова голову Централі — Катрусю Шолтер, яка в імени Централі привітала присутніх членок, подякувала за запрошення на З'їзд та поінформувала про працю в Централі.

Після того приступлено до прийняття протоколу з попереднього З'їзду в 1986 році, який був поміщений у звітовій брошурі й кожна делегатка мала нагоду його перечитати. Протокол прийнято за внеском Марії Вакалюк і Василини Бонар.

Предсідниця представила делегаток і голів відділів, які подали короткі привіти й звіти з діяльности своїх відділів.

Ванкувер — відділ ім. Лесі Українки — голова Емілія Чуйко,

Нью Вестмінстер — ім. Олени Пчілки — голова Оля Ваврик,

Келовна — ім. д-р. Савелі Стечишин — Анна Воробець,

Суррей — ім. Ольги Кобилянської — голова Василина Бонар,

Вернон — ім. Св. Княгині Ольги — голова Доротея Панчук,

Камлупс — ім. Лесі Українки — голова Єлисавета Лайн.

Марія Вакалюк новообрана голова Провінційної Екзекутиви Союзу Українок на Британську Колюмбію.

Звіти були цікаві. Кожний Відділ крім своєї праці в приготуванні обідів, фінансової допомоги церковним громадам, провадив свою культурно-освітную працю влаштовуючи концерти в честь своїх патронок, відзначуючи важніши роковини й інші імпрези. У Відділах, де є діти шкільного віку провадиться українська школа а також допомагають фінансово дітям поїхати на літні курси українознавства. Всі відділи мають ті самі проблеми — мало є членок молодшого віку.

Всі Відділи щедро жертвують на місцеві Церкви, на Головний Музей, на журнал "Промінь", Фундацію СУС й інші добродійні цілі.

Після цих звітів виникла цікава дискусія в якій забирали голос багато членок. Головне питання було як поліпшити працю по відділах, щоб зацікавити молодших жінок ставати членками Союзу.

Дальше приступлено до звітів управи й референток Провінційної Екзекутиви. Тому, що їхні звіти двохрічної праці були поміщені в звітовій брошурі, предсідниця лише представила кожну членку управи й референток. Голова Провінційної Екзекутиви Олена Дзюбенко й голова Філії Музею Марія Вакалюк дуже коротко подала додаткові інформації до своїх звітів. Також касирка вповні прочитала свій фінансовий звіт. Була коротка дискусія над всіма звітами й прийнято їх так як вони були подані.

Членки контрольної комісії — Марія Захарук і Павліна Фенсеґа, ствердили, що фінансові звіти каси Провінційної Екзекутиви й Філії Музею є в

порядку й одночасно внесли вотум довір'я уступаючим управам.

Голова номінаційної комісії Василина Бонар представила пропонований новий склад Управи Провінційної Екзекутиви й перевела вибори.

На 1989-1990 роки до управи увійшли:

уступивша голова — Олена Дзюбенко
голова — Марія Вакалюк
1-ша заст. голови — Вікторія Пушка
2-га заст. голови — Емілія Чуйко
3-тя заст. голови — Оля Ваврик
рек. секретарка — Лелія Митрук
заст. рек. секретарки — Анна Собул
корсп. секретарка (укр) — Олена Дзюбенко
англомовна секретарка — Одерка Соджонкий
касієрка — Настя Воробець

Референтки

культурно освітня — Анна Шепель
СУМК і Укр. Школа — Робін Дейнс
Журнал "Промінь" — Маргарета Ременда
Пров. Жіноча Рада — Галя Токарик
Архіви — Олена Дзюбенко
Багатокультурности і укр. справи — Кароля Романик

Філія Музею

голова — Марія Вакалюк
заст. голови — Настя Воробець
секретарка — Галя Загоруйко
касієрка — Марія Антонішко
членки — Катерина Бабюк, Александра Мельник, Анна Мануша, Марта Лебедович, Ґлорія Олійник

Контрольна Комісія

Добр. Даяна Ворончак, Марія Захарук, Павліна Чернівчан

Окружні представниці

Єлисавета Лайн — Оканаґан і Принс Джордж
Ольга Заризун — Ванкуверський Острів

Голова Союзу Катруся Шольтер привітала нововибрану управу й побажала добрих успіхів у їхній праці.

Біжучі справи, зауваги, рекомендації. Виникла цікава й жвава дискусія в якій брали участь велике число членок. Були порушені справи, які відносилися до дальшої праці по Відділах.

— щоб притягнути молодших членок, належиться пояснити їм, яку ціль має наша організація й яку ролю відіграє в ній кожна членка.

— видати довідник, в якому будуть зазначені обов'язкі членок.

— впровадити певні зміни в організації які є конечні в цій добі часу.

— підтримати працю Головного Музею, збільшити його членство й в той спосіб допомагати в його розбудові.

— внести резолюцію до З'їзду в справі збільшення членства Музею від усіх складових організацій СУС

— підтримувати фінансово наш журнал "Промінь".

Голова Централі пояснила, що управа Централі вже працює над виданням довідника, а також розглядає справи як покращати працю в нашій організації.

На внесок Василини Бонар і Кароля Романик закрито цю сесію.

Лелія Митрук, Галя Загоруйко
секретарки з'їзду

(Продовження буде)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

До хвальної Редакції "Промінь"

З нагоди Свята Книжки, яка відбулась в нашому Відділі 11 грудня 1988 р., пересилаємо $100.00 на прес. фонд "Променя".

Ми ґратулюємо Вам за Вашу цінну працю в журналі "Промінь і щиро бажаємо Вам доброго здоров'я і дальшої успішної праці в 1989 році. Шасти Вам, Боже!

За Відділ ім. Людмили Старицько-Черняхівської в Торонті
Марта Цехош, голова.

* * *

Шановна Пані Редакторк:

Висилаю 8 посвідок передплат на журнал, на суму $155.00. Дві членки заплатили на 2 роки.

За покійні дві членкині від відділу $20.00. Також чек $500.00 (добровільна пожертва) на фонд журнала. Всіх грошей разом $675.00.

Членкині відділу ім. Лесі Українки в Давфині задоволені та оцінюють різні матеріяли, які поміщені в журналі. Ми вдячні Вам Пані редактор, що Ви вдержуєте журнал на високому рівні. Висловлюємо Вам і адміністрації щиру подяку.

Вітаємо з побажанням доброго здоров'я та ще кращого успіху в 1989 році.

Остаємось з пошаною — за відділ С.У.С.
Марія Білоус — реф. "Променя".

* * *

Хвальна Редакціє:

Прошу надрукувати залучену допис про наше свято й одночасно прийміть від мене й мого чоловіка д-ра С. Климашка ґратуляції за Вашу довголітню віддану працю на громадський ниві. Вкладаю чек на суму $15.00 як наш подарунок однорічної передплати "Променя" для наших приятелів Іванкових.

Розалія Климашко,
Гамільтон, Онт.

ПАМ'ЯТКОВЕ СЛОВО ПРО ЕФРОСИНІЮ СМИРНІВ

В ГАМІЛЬТОНІ, ОНТАРІО 4-ГО СІЧНЯ 1989 р.

Уже немає між нами Ефросинії Дмітрівни, Фросі, мами, мамці, мам, ма і Баби Фросі, як її пестливо і з любов'ю кликали внуки. Усім нам зараз тяжко усвідомити, що вже ніколи не побачимо її у цьому житті. Ще довго буде дуже тяжко зізнати це усім, хто добре знав і любив Ефросинію Дмитрівну! Але вона відійшла від цього світу, і більше не повернеться до нього!

Що ж залишила вона по собі синам, внукам своїм? Відверто кажучи, якщо б якісь злочинці потрапили до її недавнього мешкання, вони не знайшли б там ні золота, ні дорогоцінного каміння, ані багато грошей. Але це не значить, що Баба Фрося не залишила для членів родини ніяких цінностей. Ні, їх немало, і я вірю, що родина буде свято берегти їх! Ознаки цього цінного спадкоємства лежать на головному столі. Усіх, хто ще не бачив, ласкаво просимо оглянути їх після цього поминального обіду.

Найстарший і найдорожчий скарб, що залишила нам Ефросинія Дмітрівна це ікона Богородиці. Цією іконою поблагословив її батько, коли вона виходила заміж. Церковного шлюбу не було і не могло тоді бути, бо ж вона одружилася в Харкові в 1933-му році, коли багато людей гинуло не лише від голодомору, але й від терору атеїстів, котрі прагнули винищувати нашу віру й усіх віруючних. Ті, що пережили ту лиху добу, добре розуміють побожний і дуже сміливий вчинок нашого діда, Дмитро Шебельника, який не лише поблагословив свою доньку, але й подарував їй ікону.

Мама свято берегла цю ікону усе своє життя; мало що можна було взяти з собою, коли родину вивозили до Німеччини, але ікону мама обов'язково узяла, і вона була завжди з нами і під час війни, обороняла нас, коли навколо нас часто падали бомби і гинуло багато знайомих; і з цією ж іконою приїхали ми до Канади, де вона заняла почесне місце у нашому новому домі, у нашому новому й доброму житті. Пізніше родина набула інші Ікони, але мама ніколи не забувала цієї ікони Богородиці. За кілька днів перед смертю мама сказала моїй дружині, де власне вона сховала цю ікону, і я дуже зрадів, коли Ліна знайшла її.

Ця ікона особливо дорога старшим членам нашої родини, котрі пам'ятають, як мама часто шукала маленьких цвяшків, щоб ними прикріплювати образ Божої Матері — нам тепер стало зрозуміло, що вона не стільки скріплювала папір до дошки, як саму нашу віру в Бога у дуже тяжкі часи! І коли тепер я дивлюся на цю ікону, я пізнаю у цій старенькій, покоробленій, обдертій іконі відображення тяжкого життя нашої дорогої мамці. Пострадали, постаріли і ікона і мама, але мамина віра в Бога лише міцніла від того. Пригадую, що коли на протязі її великих страждань минулого року я нераз намагався підбадьорувати маму, кажучи, що треба міцно вірувати в Бога, навіть підчас найгірших мук, вони мені завжди відповідала: сину, мені не треба казати цього, я знаю.

Я непевний звідки взялася наша друга давня ікона Св. Катерини. Здається, що хтось подарував мамі цю ікону в Галичині, коли нас везли до Німеччини. Але я добре пам'ятаю, що мама також дуже любила її. Не знаю також коли, звідки і яким чином мама добула "Короткого православного молитовника". Не позначено, котрого року видали цей молитовник, але друкувався він у Києві з благословенням Високопреосвященішого Ніканора, Архієпископа Чигиринського. Одначе, я добре пам'ятаю, як під час другої світової війни мама читала нам з цього молитовника, як навчала молитов мене й Бориса. І ці молитви заспокоювали нас від страху, що ми переживали під час війни, спасли нас від так званої репатріації до Радянського Союзу по війні, давали нам надію на краще життя, що згодом ми знайшли в Канаді.

Так ось, як бачите, оці ікони й маленький молитовник дуже дорогі членам нашої родини, бо ж вони представляють нам суть життя нашої мами: старенькі ікони відображують не тільки її хвороби, тілесні муки, але й душевні цінности. А молитовник — відображає не лише мамину глибоку віру в Бога, але її любов слів — мови нашої; вона дуже любила людей, з котрими можна було добре поговорити; власне не поговорити, але поділитися, як називала баба Фрося довгі й приємні розмови з друзями -- її щире бажання поділитися душею з ближніми.

Ось які скарби залишила Ефросинія Дмітрівна своїм синам і внукам: любов до Бога, добра, до ближніх, бажання ділитися знанням з

☞

КИТИЦЯ НЕЗАБУДОК НА МОГИЛУ МИХАЛІНИ НЄМИ

МОНТРЕАЛЬ, КВЕ.

"В прилозі залучений чек на $100.00 призначений на журнал "Промінь" із завіщення моєї сестри Михаліни Нєми. Після дев'яти років страждань, уражена паралічем Михаліна упокоїлась 18 листопада 1988 року на 78-мім році свого трудолюбивого життя. Вона була похоронена з Катедри св. Софії. Спочила на Православнім Цвинтарі поруч свого чоловіка Петра Нєми в Монтреалі".

Це з листа брата Михаліни Нєми, Степана Грицишина сповнений жалем по смерті своєї сестри, подавши короткі дані з її життя. Сприйнявши цю жалібну вістку ділимось нею з членством Союзу Українок, до якого Михаліна належала як вірна Донька України.

Михаліна Нєма з дому Грицишин народилась в Україні 22 жовтня 1910 р. в с. Должанка, Тарнопільського повіту. До Канади приїхала в липні 1926 року 16-літною юначкою з мамою і двома братами, оселившись у Монтреалі. Рік по своїм приїзді Михаліна одружилась з Петром Нємим в липні 1927 року.

Це було щасливе подружжя. Обидвоє вони — Михаліна і Петро були взірцевими однодумцями, були ідеальними українськими патріотами. Любили Україну, боліли долею свого народу, який розбитий по Першій світовій війні гоїв свої рани, посвятили себе служити йому своєю скромною громадською працею, до якої включили себе при Соборі св. Софії та де була потреба.

Михаліна цілим своїм серцем припала до Союзу Українок Канади, вкладаючи свою цеголку у його розвій. Її можна було бачити на багатьох наших з'їздах — місцевих і крайових, до яких докладала своїх думок і порад. Любила молодь і свого часу згуртувала біля себе молодших жінок, працювали як Відділ молодших ім. Ганни Барвінок.

Коли появилось перше число журналу "Промінь" Михаліна була одною з його перших читачок і

Михаліна Нєма

приклала багато своїх сил для його зросту, здобуваючи читачів, допомагаючи фінансово скріплювати, роками була його референткою, і навіть тепер, прощаючись з цим світом лишає останнє із свого скромного, завіщання — сто долярів на фонд "Промінь". Була жертвенна на різні інші громадські потреби, а жила з праці рук.

В товариськім житті була цікавою співрозмовницю, жила інтересами часу. Всі її думки і серце були звернені якнайбільше приготовити молодших до громадських справ. Своїх дітей не мала, то любила довколи себе тих, що були щирі до неї. Народне мистецтво, а вона його любила, давало ій нагоду працювати з молоддю.

Мала Михаліна близьких приятельок і взагалі була щиро шанована. Захворівши боролася роками з недугою, пробувала самостійно давати собі раду оскільки ставало їй сил.

Залишила Михаліна з найближчої родини свого брата Степана Грицишина, племінників і племінниць в Канаді й Америці, кузинів та іншу рідню в Україні, багато приятелів та світлу пам'ять по собі.

Хай ці скромні рядки будуть китицего квітів на її свіжу могилу.

(Н.К.)

друзями й знайомими. Я ревно вірю, що ці душевні риси затримаються в майбутньому не менше ніж деякі фізичні риси, котрі унасліділи діти і внуки. Я не хочу сказати, що мною згадані душевні прикмети, були єдиними душевними скарбами нашої мами. Їх було більше, але у даний час, я пригадав лише ті, котрі зробили найбільше враження на мені, найбільший вплив на моє життя.

За всі душеві скарби, що Ти передала нам Ефросинія Дмитрівна, Фрося, наша дорога мамця й люба Баба Фрося, ми тебе ніколи, ніколи не забудемо!

В.С.

ПОПРАВКА

В ч. 1 з січня ц.р. на стор. 33 має бути: П-во Тоня і Петро Петранюки в Тандер Бей з нагоди ювілею свого подружжя склали на "Промінь" $50.00.

П-во Стручинські з нагоди 50-го ювілею подружя п-ва Т. і П. Петранюків, Тандер Бей склали — $25.00

З друкарської помилки просимо вибачення, *Ред.*

ВІДКРИТТЯ І ПОСВЯЧЕННЯ МИСТЕЦЬКОГО ОСЕРЕДКУ

ГАМІЛЬТОН, ОНТ.

За часу головства Уляни Криворучко, з її ініціятиви заплянований з нагоди 100-ліття Хрещення України проєкт відділу Союзу Українок ім Лесі Українки, новозбудований музейний "Осередок" здійснився в суботу 19 листопада 1988 р.

О годині 5:30 вечером о. М. Шкрумеда відслужив посвячення Осередку, який знаходиться в залі Катедри Української Православної Церкви. До комітету Осередку входили: голова У. Криворучко, заст. голови Г. Лазарович, секретарка М. Погорецька та члени комітету: Галя Липка, Анна Кіт, Дарія Бродгер і Ліда Триковська. Дорадниками були о. Михайло і добр. О. Шкрумеди.

В Осередку є одна частина як канцелярія Відділу Союзу Українок. В другій частині знаходяться керамічні вироби, вишивання різних областей України, різьбяні речі, писанки й одностроїі (нац. одяги) подаровані Союзом. В майбутньому сподіваються мати також весільні одяги (провінційні). Велика подяка належиться провінційному урядові Онтаріо за фінансову допомогу і громаді за дозвіл приміщення.

Після посвячення гості зійшли до авдиторії, де слідувала коротка програма. Тут столи були гарно прибрані і зображували святкування.

Пані Тамара Дутка, голова Відділу перепроваджувала програмою, і привітала гостей і всіх присутніх. Вона в своїй короткій промові зазначила важливість такого Осередку, який повинен бути ядром, кругом якого повинно все існувати і розвиватися. Цей Осередок зобов'язує членкинь, щоб музейний куточок став справжнім Осередком розповсюдження й розвитку українського народнього мистецтва. Вона попросила отця Шкрумеду щоб склав свій привіт.

Пані Стефанія Шпитковська, новообрана голова Пров. Екзекутиви на Східню Канаду, склала свій привіт, і щиро похвалила членок Відділу, що вони стараються зберігати сьогоднішнє, і минуле від самих початків цієї спадщини в Канаді.

Пані М. Погорецька, членкиня Відділу Лесі Українки, як також голова гамільтонського Відділу Комітету Українок Канади склала свій привіт даючи признання Відділові, що зроблено такий великий поступ для поширення народнього мистецтва.

Галя Липка представила гостю, широко відому артистку-співачку Іванну Карасевич, яка має за собою театральну освіту. Вона зачарувала всіх присутніх своїми українськими піснями. На фортеп'яні приграваля Галина Михальчук.

Пан Завгородний, як заступник голови громади, висловив свою радість, що він міг бути присутній на цьому святкуванні і побажав Відділові успіху та признання за такий важливий проєкт.

Комітет Культурного Осередку: Перший ряд з ліва нараво: Уляна Криворучко — голова, о. М. Скрумеда, Тамара Дутка — голова Відділу ім. Л. Українки, добр. Триковська. Дорадниками були о. Михайло і добр. О. Оля Скрумеда. Другий ряд: Марія Погорецька, Дарія Бродгед, Анна Кіт, Галя Липка, Галя Лазарович.

Голова Кредитової Спілки п. Ф. Ігнатюк, також погратулював комітетові Осередку за їхнє старання набуття Осередку і вручив їм подарунки — книжку з титулом 1000-ліття християнства і портрет "Князя св. Володимира".

Пані Г. Лазарович, заступниця голови, склала свою подяку комітетові, о особисто голові п. У. Криворучко за їхній великий вклад праці, що остаточно довів до успіху виставки і програми цього свята.

По програмі слідувала перекуска "wine and cheese" приготовлена членкинями Відділу.

Вечір закінчився молитвою.

Розалія Климашко,.
референтка "Променя,,.

До хвальної Редакції "Промінь"

При цьому залучую чека на суму $55.00 як передплати на журнал від себе і моєї донечки Ірини Глек, а $25.00 на прес. фонд.

Сердечно здоровлю та вітаю Вас і дякую за Ваші дуже цікаві і корисні редакційні статті. Бажаю Вам сили, витривалости і доброго здоров'я, хай і надалі наш "Промінь" просвічує і усвідомлює тих, що відблукались від усього українського. Хай Бог допомагає у Вашій важній праці.

Добр. З. Туржанська,
Ванкувер, Б.К.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У ТРИНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ ДОБРОДІЙКИ ФЕДАК

У тринадцяту річницю упокоєння дорогої дружини, мами і бабуні, добродійки **Параскеви Федак,** яка упокоїлася 19 квітня 1976 року в місті Гамільтон, Онтаріо, складаю на нев'янучий вінок 50.00.

Митрополит Василій

———————

Складаємо невянучі вінки у незабутню пам'ять наших покійних родичів: **Івана Ґабриша**, який відійшов від нас 14 лютого 1963 р. **Юлії Ґабриш** — упокоїлась 19 квітня 1970 р;

Родичів **Василя Дем'янюка** — відійшов від нас 2 лютого 1977 р. і **Марії Дем'янюк** — упокоїлась 12 квітня 1988 р.

І на свіжу могилу нашого вуйка **Максима Ґабриша** — упокоївся 26 січня 1989 р. у дорогу і незабутню про них пам'ять складаємо $25.00 на журнал "Промінь"

Роман і Михайліна Дем'янюк
Кемрось, Альберта.

———————

Членки відділу ім. Лесі Українки в Давфині Ман. складають китицю невянучих квитів на свіжу могилу бл. п. **Юстини Дух**, яка відійшла у вічність 23, грудня 1988 р. Покійна Юстина була одна з перших, що зорганізувала жіноче товариство в 1928 р. яке вписалося до Союзу Українок Канади 1929 р. Бл. п. Юстина була нагороджена почесним членством за її постійну і віддану працю при відділі.

В незабутню память покійної посилаємо $10.00 на "Промінь", а родині складаємо наші щирі і глибокі співчуття. Память про покійну, добру і ідейну членку буде завжди з нами. Вічна їй память.

Марія Білоус — реф. "Променя"

Кладу нев'янучий вінок у пам'ять дорогих родичів: **мами Василини** — упокоїлася 19 листопада 1979 р.; **тата Федора Калина** — упокоївся 5 січня 1964 і **мами Анни Калин** упокоїлась 13 лютого 1982 р. в їхню незабутню пам'ять засилаємо $25.00 на журнал "Промінь".

Роман і Ольга Никіфорук
Ричард, Саск.

———————

На свіжу могилу членкині відділу Лесі Українки в Давфині, Ман. бл. п. **Марії Лігал**, яка упокоїлася 31, грудня 1988 р. замість квітів висилаємо $10.00 на журнал "Промінь". Родині висловлюємо щире співчуття. Покійній хай буде вічна память.

Марія Білоус — реф. "Променя"

———————

На свіжу могилу бл. п. **Олександра Павлівського,** який упокоївся 9 січня 1989 р. членки жіночого товариства (відділу) ім. Ольги Кобилянської у Виткові, Саск. замість китиці квітів у пам'ять нашого бувшого члена засилаємо $20.00 на журнал "Промінь".

Покійному вічна пам'ять, а родині висловлюємо щирі співчуття.

Ганя Іванчук. кор. секр.
Витків. Саск.

———————

У незабутню пам'ять моїх дорогих родичів і рідних: **Тодира і Катерини Чернявських** з Вакав, сестри **Василини** і брата **Івана** та мого чоловіка родичів **Філімона і Юстини Гринюк** з села Бабин, мого дорогого мужа **Дмитра Гринюка** — упокоївся 5 серпня 1978 р. засилаю на "Промінь" $25.00

Дружина Марія, діти Стефан,
Славка, Богдан Гринюк і внуки
Принс Алберт. Саск.

———————

У незабутню память мого дорогого мужа, бл. п. **Николая Мацюка** і нашого дідуся у 5-ту річницю як відійшов у вічність 12-го жовтня 1984 р. На невянучий вінок на його могилу дарую $50.00 на фонд "Променя". Хай память про покійного буде завжди з нами.

Дружина Марія Мацюк з родиною
Пено, Альберта

В ОДИНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ ДОБР. ЛЕОНІЇ СЛЮЗАР

5-го березня відправлено після Літургії панахиду в пам'ять добродійки Леонії Слюзар в 11-ту річницю її смерти. Згадуємо людину, що не лише жила між нами, але яка добровільно стала громадською діячкою не лише одної громади, але була готова служити для добра цілого українського народу. Її відсутність дуже відчуваємо, а улюблений цитат Покійної служить нам дороговказом" Для рідного краю, для меншого брата й силу й душу свою поклади, не питай, яка буде Тобі за це заплата, ніякої заплати не жди, а служи".

За Екзекутиву відділу Союзу Українок Канади, Доньки України Анастазія Колісник-Добромиль — почесна голова, Оксана Русин — голова, Галина Сенишин — культурно-освітня референтка.

В пам'ять нашої дорогої матусі і бабуні — д-р **Людмили Бризгун**, яка відійшла від нас назавжди 7 січня 1981 року і в пам'ять нашого дорогого татка д-ра **Константина Бризгуна;** який відійшов у вічність 10-го лютого 1986 р. засилаємо передплати на "Промінь", "Жіночий Світ" та "Наше Життя" для невідомої бабусі.

Оксана, Ярослава, Всеволод та
Ігор Соколики — Торонто

———————

У незабутню пам'ять моєї дорогої сестри **Ольги Свистун**, складаю на нев'янучий вінок $15.00 як дар на журнал "Промінь"

Марія Назаревич
Транскона, Ман.

———————

На свіжі могили наших дорогих і довголітніх членів складаємо $50.00 на журнал "Промінь" як нев'янучі квіти для покійних: **Варвари Шендро, Николая Писклевича, Юрія Колотилюка, Григорія Особи** — упокоївся 1988 р. і **Семена Магаса** — упокоївся 1989 р. Вічна їм пам'ять!

Родинам покійних висловлюємо щирі співчуття
за Українських Сеньорів при Катедрі св. Івана
в Едмонтоні Емілія Репка

———————

У світлу пам'ять моїх покійних родичів (батьків) — **Йосафата і Софії Стельмащуків,** піонерів містечка Спеден, Альберта, які були сильними провідними людьми в культурному громадському русі в їх незабутню пам'ять кладу нев'янучий вінок засилаю $102.00 на журнал "Промінь".

Марія Орчук
Ґренд Прері, Альберта

У незабутню пам'ять моєї дорогої мами, бл. п. **Катерини Хоменко** — упокоїлась 30 червня 1984 року, кладу китицю квітів і засилаю $25.00 на журнал "Промінь". Вічна їй пам'ять!

о. Іван Дерев'янка, Сенк. Бельгія

———————

У незабутню пам'ять моїх дорогих родичів бл. п. **Теклі і Петра Гарасимчуків** і моїх дорогих хресних батьків — **Марії Михайлюк і Василя Новосада** замість квітів засилаю $30.00 на журнал "Промінь".

Іванка Басараба, Ванкувер

———————

З ОБІЖНИКА ПРОВІН. ЕКЗЕКУТИВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК В БРИТ. КОЛЮМБІЇ

Журнал "Промін" відіграє велику ролю для нашої організації Союзу Українок Канади. Він є нашою трибуною, яка відзеркалює нашу організаційну працю а також веде виховно-освітню працю серед нашого членства.

Усі ми членки Союзу повинні бути свідомі того, що ми маємо певні зобов'язання, щоб наш журнал "Промінь" розвивався дальше й тому нашим обов'язком є приєднувати передплатниць, складати пожертви на Фонд журнала, а також поміщувати дописи про події, які відбуваються у Відділі.

Звертаємось з проханням до Управ Відділів, референток "Променя" й поодиноких членок, щоб вони в цьому році звернули більшу увагу на наш журнал і допомогли втримати його на відповідному рівні.

ФОНД КАМПАНІЇ "ДОБРОЇ ВОЛІ"

Відділ ім. Лесі Українки, Двфин, Ман. $500.00
На вшануванні добродійки Марії Василів в Едмонтоні гості склали 310.00
В той самий час, сама ювілянтка добр. Марія Василів особисто на Промінь, прислала добр. Ольга Бойчук 100.00
На вшануванні заслуженої громадянки, Софії Гриник в Едмонтоні, прислала референтка Емілія Репка 260.00
Стефанія Михасів, Саскатун з нагоди своїх 90-літніх уродин, вшанована дітьми і друзями складає на журнал 175.00
Відділ ім. Лесі Українки в Четам, Онт., Прислала Е. Маковецька — ухвалено на річних зборах 100.00
Александра Войчук, Келовна, Б.К. з нагоди свого дня уродин, й якій 14 березня сповнилось 85 літ, складає на "Промінь", якого читає від першого числа 100.00
Юстина Федейко, Келовна, Б.К., якій сповнилось 75 років 9 березня, яка також є читачкою "Променя" від першого числа складає дар 100.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Лондон, Онт. з нагоди вшанування з 65-ліття Олени Семенюк дар на Промінь прислала реф. Г. Губа 50.00
Відділ ім. Барвінок, Ошава, Онт. прислала референтка Анна Дутчак 50.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Лондон, Онт. дар на Промінь прислала референтка Г. Губа разом з річним звітом Відділу 50.00
Ольга Фіґоль, Едмонтон 35.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Ґрімзбі з Свята Лесі Українки, допис 25.00
Анна Сурмач, Маріквил, Онт. 22.00
Марія Пресунька, Тандер Бей, Онт. 20.00
Марія Марчишин, Келовна, Б.К. 20.00
Марія Захарук, Суррей, Б.К. 20.00
Євгенія Семиволос, Брентфорд, Онт. 15.00
П-во В. Тріщук, Мелборн, Флоріда 10.00
Е. Сампара, Скарборо, Онт. 10.00
Уляна Гомола, Ванкувер, Б.К. 10.00
Людмила Карпінська, Ванкувер 10.00
Марія Школяр, Едмонтон 10.00
Єлисавета Коча, Брентон, Онт. 10.00
О. Самець, Оттава 10.00
Павло Боднарук, Мелфорт, Сас. 10.00
Паша Архутич, Содбури, Онт. 10.00
Марія Гончарук, Киченер, Онт. 10.00
Р. Лисиця — Принц Алберт, Саск. 10.00
Павліна Кревецька, Вінніпеґ, ... 10.00
А. Сахно, Торонто 10.00
Андрій і Марія Ільчук, Едмонтон 10.00
Оля Стручинська, Тандер Бей, Онт. 10.00
Анастасія Погранична, Ніяґара Фалс, Онт. 10.00
Іван Кінащук, Стирджес, Саск. 10.00
Ґрета Саранчук, Тобер, Алта. 10.00
Анна Дутчак, Ошава, Онт. 10.00
Наталя Давдс, Ошава, Онт. 10.00
Тамара Бойчук, Еспанола, Онт. 10.00
Лидія Лист, Виндзор 10.00
Е. Ткачук, Монтреал 10.00
Тетяна Лазарович, Едмонтон 10.00
Рома Ґаук, Едмонтон 10.00
Стела Катчин, Енґусвил, Ман. 10.00
Добр. О. Сацевич, Бирнабі, Б.К. 10.00
Розалія Ґовда, Едмонтон 10.00
Марія Григор, Едмонтон 10.00

* * *

По $5.00 склали: Ольга Заставна, Кадворт, Саск., Марія Федак, реф. Скарборо, Л. Попадюк, Монтреал, О. Ковч, Монтреал, Ґ. Головач, Монтреал, А. Добромир-Колесник, Монтреал, Анна Федун, Торонто, Рузя Галик, Вотерфорд, Наталка Мончук, Торонто, Дора Котик, Едмонтон, Оксана Майданів, Вердун, Кве., А. Андрушенко, Етобіко, Онт., Маргарета Тимчук, Вайта, Ман., Добр. А. Пук, Веґревил, О. Шевчук, Монтреал, Ольга Васчук, Едмонтонтон, А. Бойчук, Вестон, Онт., Соня Пелех, Вінніпеґ, Параня Малицька, Едмонтон, Дж. Данилевич, Едмонтон, Анна Зузак, Едмонтон, К. Корба, Едмонтон, С. Гриник, Едмонтон і Ольга Фіґоль, Едмонтон.

———————

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Марія Лещук, рефер. в Гамільтоні 2
Т. Сидоренко, рефер. в Монтреалі 2
Марія Дорош, рефер. в Саскатуні 1
Розалія Климашко, Гамільтон 1
Кароліна Малайко, Едмонтон 1
Євгенія Семиволос, Бренфорд, Онт. 1
Оксана Соколик, Торонто 1
Марія Березюк, Айтуна, Саск. 1
Верджінія Джонсон, Йорктон, Саск. 1

———————

ЗВІТ РЕФЕРЕНТКИ ЖУРН. "ПРОМІНЬ" ВІДДІЛУ ІМ. "ДОНЬКИ УКРАЇНИ" СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ПРИ СОБОРІ ІМ. СВ. СОФІЇ В МОНТРЕАЛІ.

Від грудня 1987 по грудень 1988

Всіх передплатниць ми маємо 116
Які належать до жін. мов. 82
Яки не належать до жин. мов. 34
Я зібрала і вислала передплати $1.112.00
Вислала на прес. фонд жур. "Промінь" $107.00

Придбала 5 нових передплатниць. У справі різних недомагань, висилки журн., "Промінь", а також поліпшення його змісту написала і вислала 2 листи.

Т. Сидоренко — Референтка

Для наших господинь

КУБАНСЬКА ПАСКА З СИРА

1 ф. свіжого сира без сироватки перетерти через ситко, або змолоти на машинці. Додати пів фунта свіжого масла і разом добре перетерти. Додати до того 5 варених жовтків перетертих через ситко і 5 сирих жовтків, також 2 горнят густої сметани, цукру до смаку, щоб була дуже солодка (бо коли з паски буде стікати сік, то багато цукру відійде). Додати пів ложечки соли, півтора ложечки ванілії, трохи цинамону, стертої на терці цитринової шкірки. Все це добре разом перетерти, вложити в подвійний баняк над парою і дозволити довести до кипіння мішаючи весь час.

Так видержати на гарячій кухні півтора години аж поки стане густа рівна маса. Потім додати дрібно посічених (опарених і обраних з лушпин) міґдалових оріхів, перебраних і виполосканих родзинків — і все вложити в полотняну торбу, зав'язати і повісити, щоб стікав сік. Коли вже більше сік не стікає, вибрати з торби, оформити і добре охолодити перед краянням.

———————

БАБКА ВІДЕНСЬКА

Спражити одну кварту молока, охолодити, дати 2 пачечки дріджів, трохи цукру і муку, щоби зробити легку розчину. Поставити в тепле місце, щоби підкисла. Розтерти 30 жовтків з одним фунтом цукру і терти аж збіліє. Додати жовтки до розчини, стерти одну цитрину, дати сок з одної цитрини, дві ложечки ванілії, ложку соли і стільки муки, щоби замісити вільне тісто. Коли вже вимісене, додати фунт топленого масла. Можна також додати шафранового кольору. Дати тільки родзинків як бажається. Поставити тісто в тепле місце, щоб підросло. Накладати в форми і знову поставити в тепле місце щоби підросло.

———————

ДОБРА ПАСКА

2 ложечки цукру
½ горнятка води
2 пакети сухих дріджів
1 горнятко літеплого пареного молока
1 горнятко літеплої води
5 цілих яєць
1 горнятко цукру
2 ложечки соли
½ горнятка оливи
сафран (як бажаєте)
мука (приблизно 10-12 горнят)

Спосіб — розмішати цукор з водою, всипати дріжджі й поставити в тепле, аж зм'якне і підросте. Вляти молоко і воду. Додати стільки муки, щоб зробити розчин та розмішати. Накрити, поставити в тепле місце, щоб виросло (около години). Окремо вбити яйця з цукром і сіллю, а тоді додати олії і вбивати. Сполучити з підрослим розчином і докладно розмішати. Замісити, даючи стільки муки, скільки потрібно — приблизно 10 горнят. Вимісити до гладкости, накрити і поставити в теплім місці. Як виросте (в двоє), помісити і знов дозволити вирости. Коли тісто підросло, Виробляти паски, вкладати у форми і дати підрости. Пекти в мірно огрітій печі в температурі 350ºФ. Зцього припису буде дві малі смачні паски.

———————

ВЕЛИКОДНА БАБКА

2 пачечки дріжджів
2 горнят молока (переварене)
½ фунта масла
1 столова ложка соли
1 горня цукру
5 цілих яєць
10 жовтків
Шкірка і сік з одної цитрини або помаранчі
Муки стільки, щоб замісити легке тісто

Розвести дріжджі в ½горнятку літеплої води, додати дві ложки цукру і поставити на 10 хвилин.

Яйця бити на піну, додаючи цукор, бити около 10 хвилин. Коли дріжджі підійдуть, додати молоко, сіль, вибиті яйця, цитрину. Ложкою добре вимішати і додати муку. Місити 20 хвилин. Коли добре вимісене, додавати потрохи розтоплене масло і місити поки не відстає від руки. Накрити і поставити в теплім місці, щоб підросло. Коли підросте, знов помісити і дати знову підрости. Накладати у вимащені маслом форми і обсипані просіяними кришками-сухарцями. Дозволити вирости до подвійної величини. Пекти в температурі 375ºФ. пів години.

———————

МАРИНОВАНА ТЕЛЯТИНА НА СВЯТА

Замість вепрової шинки можна намаринувати на свята телятину. Уважно виділити з шинки кістку, так, щоб м'ясо виглядало як вепрова шинка, окремо замішати зо дві ложки соли, ложечку салітри, зубок розтертого часнику і трохи мішаного коріння. Натерти тим м'ясо зо всіх сторін, включно з тими прорізаними, де була кістка. Вложити м'ясо в кам'яну, або поливану посуду й обертати щодня. По трьох днях готове. Тоді добре обмити й пекти, обливаючи шинку в часі печення товщем.

EASTER PASKA

2 pkgs. dry yeast
1 tspn. sugar
½ lukewarm water
6 eggs
½ cup sugar
1½ cups milk
1½ tsp. salt
½ cup melted butter
8—9 cups flour.

Dissolve 1 teaspoon sugar in ½ cup lukewarm water, sprinkle yeast over and let stand 10 minutes. Scald 1½ cups milk and cool. Combine cooled milk and 1 cup flour add yeast and beat well. Cover and let stand in warm place till light and bubbly. Beat eggs with sugar and add melted butter. When the sponge has risen to double combine with egg mixture. Slowly add remaining dry ingredients. Knead thoroughly, until dough is smooth and no longer clings to hands. Cover and let rise till doubled. Punch down and let rise again about 1 hour. Make two small or one larger round paska. Make round loaf and put in greased pan not quite half full (base). Decorate base in following way, —

Take enough dough to roll out 3 lengths ½ inch thick about 25 inches long, braid and place in a circle along edge of base. Join ends neatly. Make a similar braid a bit shorter and ease it in a circle inside first braid. Roll another piece of dough 3 times width of pan, cut in half, curl the 2 ends of each length in opposite directions, and place on top to form cross. Flatten a piece of dough into a 1-½ inch circle, and snip edges in a few places and place on center of cross. Let rise to double size. Brush with beaten eggs. Bake in 350° oven for 15 minutes. Lower heat to 300° and bake 45 minutes longer. Let your imagination be your guide to trimming and decorating paska.

———————

EASTER BABKA

½ c. lukewarm water
2 pkg. yeast
1 tsp. sugar
2 c. scalded milk
¼ lb. butter
1 tbsp. salt
7 c. flour (approx)
1 c. sugar
5 whole eggs
10 yolks
1 orange juice and rind
1 tbsp vanilla
1 c. golden seedless raisins (opt)

Dissolve the sugar in lukewarm water, sprinkle the yeast over it, let stand 10 min. Beat the eggs and the egg yolks for 10 min, adding the sugar, a little at a time. Add the salt, orange juice, milk, rind and the yeast mixture to the beaten eggs. Mix well and gradually mix in the flour, adding the melted butter, a little at a time until enough flour is added to make a soft dough. Knead for 20 min. or until dough no longer clings to hands. Let rise in a warm place until double in bulk. Knead down and let rise again as before.

Grease tall tins and coat with bread crumbs. Honey or Crisco cans make good containers for babka.

Form dough into a ball small enough to fill 1/3 of container. Let rise in a warm place until the dough reaches the top. Put in a preheated 350°f oven and bake for 30 min.

Babka should be handled very carefully when being taken out of the containers and should be laid on a soft covered cushion to cool.

———————

PASKA

2 yeast cakes
1.1/3 cup melted butter
1.1/3 cup egg yolks
1.1/3 cup or more sugar
2.2/3 cups milk
grated rind of 1 lemon
flour as needed

Beat egg yolks and sugar well, add butter and lemon rind. Dissolve yeast in ½ cup of milk with a little bit of flour and sugar. When risen, add to above ingredients. Add flour and knead to make a fairly soft dough, knead until the clean hand stage. Leave to rise. Line tall tins (e.g. shortening tins) with buttered paper and fill 1/3 with dough. Leave to rise until it doubles its quantity. Bake in a 350° oven for not less than 1 hour. Carefully transfer hot paska onto a soft surface (pillow) and roll from side to side until the paska cools.

УПРАВА ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

з нагоди

СВЯТ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

вітає

Блаженнішого Митрополита Василія, і Преосвященного Владику Івана, Духовенство УПЦК, редакцію "Променя", членство, студентів, та прихильників наших Інститутів, Управ і членство складових організацій СУС, ТУС, С.У.К. і СУМК

з традиційним побажанням

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Борис Фик — голова

о. дияк. Тарас Маковський — екзек. директор

ХРИСТОС ВОСКРЕС — то й все воскресне,
Й до царства Божого полине,
З ярма воскресне Україна,
Велична, вільна і соборна.
Митрополит Іларіон

з нагоди

СВІТЛОГО ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

пересилаємо сердечний привіт

Проводові й всьому членству складових організацій Союзу Українців Самостійників, редакціям "Променя" й "Українського Голосу" й парафіянам Собору Св. Софії з його настоятелем о. д-р Ігорем Куташем

Христос Воскрес! *Воістину Воскрес!*

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
ВІДДІЛ ДОНЬКИ УКРАЇНИ В МОНТРЕАЛІ

Оксана Русин
голова

Галина Сенишин
культ.-освітня референтка

СХІДНЯ ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди

СВІТЛОГО ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

засилає найщиріші побажання і вітає

Блаженнішого Митрополита Василія, Преосвященнішого Єпископа Івана, Всечесне Духовенство, Централю Союзу Українок Канади, управи складових організацій СУС, редакцію і читачів "Променя", та всім членам і їх родинам і всьому Українському Народові

традиційне

Христос Воскрес! *Воістину Воскрес!*

Стефанія Шпитковська
голова

Марія Нечай
секретарка

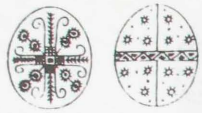

З Радісним Святом

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

ПРОВІНЦІЙНА ЕКЗЕКУТИВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК
НА САСКАЧЕВАН

засилає найщиріші побажання
та привітання

Ієрархам нашої святої Української Православної Церкви в Канаді, всьому православному духовенству, Централі Союзу Українок Канади, всім управам складових організацій СУС, редакції, читачам "Променя", всім членкам і родинам, та всьому українському народові традиційне

Христос Воскрес! *Воістину Воскрес!*

Ганя Іванчук, голова
Савеля Харко, референтка

МАНІТОБСЬКА ПРОВІНЦІЙНА
ЕКЗЕКУТИВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

З нагоди

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

вітає

Владик і Духовенство УПЦК
Централю Союзу Українок
та все їх членство
Редакцію "Променя", Членство ТУС
і СУМК

Христос Воскрес! — Воістину Воскрес!

Павліна Ігнаш голова
Галина Слюзар, секретарка.

З радісним Святом

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ
ДОНЬКИ УКРАЇНИ
В РОБЛІН, МАН.

вітають

Блаженнішого Митрополита Василія, і Преосвященного Владику Івана, Все Духовенство нашої Церкви, Провід Союзу Українок Канади, Центральну Управу СУС, Провінційні Екзекутиви, членство наших організацій по відділах разом з їх родинами і ввесь Український Народ в Україні й вільному світі

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Добр. Ольга Демчук, голова
Оленка Клеменська секретарка

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ПРИ КАТЕДРІ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
У ВІННІПЕҐУ

З нагоди Воскресіння Христового

вітає

духовенство УПЦК, центральний провід Союзу Українок Канади, редакцію "Променя", членство по відділах та їх родини традиційним

Христос Воскрес! —
Воістину Воскрес!

Анастазія Міщук, голова
Анна Назаревич, секретарка.

З НАГОДИ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
У ВИНДЗОР, ОНТАРІО

щиросердечно вітають:

Блаженнішого Митрополита Василія, Все Духовенство У.П. Церкви, Централю СУС, Крайову Управу Союзу Українок Канади, Провінційні Екзекутиви, СУМК, Редакцію "Променя", все членство Союзу по відділах, та ввесь Український Нарід в цілому світі.

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Аделя Мілько,
голова

Оля Друль,
корес. секр.

З НАГОДИ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

ДИРЕКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ВЗАЄМНОЇ ПОМОЧІ
У КАНАДІ
при 235 МкҐреґор вул., Вінніпеґ Ман.
Товариство різного роду життєвої асекурації.

б а ж а ю т ь

ВСІМ СВОЇМ ЧЛЕНАМ І ЇХ РОДИНАМ ПО ВСІЙ КАНАДІ
КРІПКОГО ЗДОРОВ'Я І ДОБРИХ УСПІХІВ

ДИРЕКЦІЯ:

Сергій Радчук — президент
Орест Левицький — заст. през.
Петро Данилюк — секретар
Богдан Бабинець — скарбник
Борис Саламон — фін. секретар

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

п-ні Галина Бабинець
п-ні Галя Майба
Богдан Василишин

ДИРЕКТОРИ ПРОВІНЦІЇ

Данило Гузик — Брит. Колюмбія
Петро Прокопів — Альберта
Орест Пасєка — Саскачеван
Мирослав Буґера — Манітоба
Федір Строгий — Онтаріо і Квебек

АДМІНІСТРАЦІЯ:

Леонтина Радчук — управителька
Орися Буґера — секретарка
Галя Ґельмич — секретарка

OCT 89
P B-11
HAWRYSH MRS K
13705 BUENA VISTA RD
EDMONTON ALTA
T5R 5R5